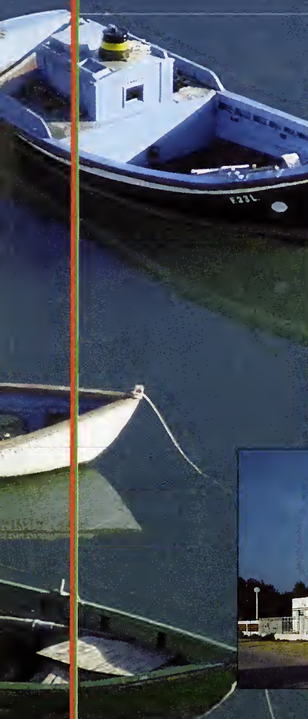
STJERNEN

137. ÅRGANG NUMMER 2 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE FEBRUAR 1988

PORTUGAL

Februar 1988
137. årgang
Nummer 2

STJERNEN

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 9.00 per year. $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to Stjernen at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 79,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$ 10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8802 DA

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

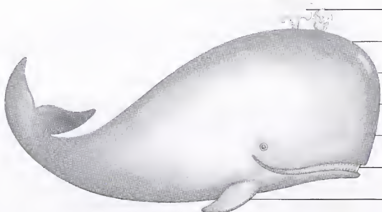
Indhold

Børnestjernen

På omslaget: I dette nummer af Stjernen retter vi søgelyset mod de hellige i Portugal (se side 27).

På forsiden: Øverst fra venstre: Monument over de opdagelsesrejsende, Tagusfloden, Lisabon. Carlos Manuel Carvalho Teixeira, Porto; Maria Filmomena Teixeira da Silva, Lisabon. Nederst fra venstre: Portugals 1. SDH-kirke i Portimao; et typisk landbrug i det Midtportugal.

Bagest fra venstre: Gadebillede fra Sintra – et populært turistområde. Torre de Belem, hvorfra mange kendte portugisere sejlede ud på deres opdagelsesrejser. Nederst: Det portugisiske flag. I baggrunden: Både der ligger forankrede i Faros havn.

HIMMELSKE HJEM – EVIGE FAMILIER

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi bliver ofte – både i sang og tale – mindet om at familien danner grundlaget for en retfærdig levevis, og at ingen anden institution kan erstatte den eller opfylde dens vigtige funktioner.

Et hus bygges af træ, granit eller mursten. En familie dannes af kærlighed, opofrelse og respekt. Et hus kan blive en himmel, når det giver ly til en familie. Familien kan være stor eller lille, bestå af unge eller gamle. Huset kan være holdt fortrinligt eller vise tegn på slitage, forsømmelse eller forfald. I hjemmet kan der være en far, mor, sønner og døtre som alle er hjemme, eller blot en enlig der bor der. Men familien fortsætter, for familier er evige.

Tag ved lære af Mesterarkitekten

Når vi forbereder os på at etablere vores egen familie eller bare overvejer hvordan vi kan gøre vort hjem mere himmelsk, så kan vi allesammen lære noget af Mesterarkitekten. Han har lært os hvordan vi skal bygge.

Da Jesus gik på landsbyernes støvede veje, det sted, som vi nu i ærbødighed kalder Det hellige Land, og underviste sine disciple i det smukke Galilæa. så talte han ofte i lignelser – i det sprog som folk bedst forstod. Han talte ofte om at bygge et hjem. Han erklærede: „Intet hjem, der er kommet i splid med sig selv, kan bestå" (Matt. 12:25). Senere sagde han: „Se, mit hus er et ordens hus . . . og ikke et forvirringens hus" (L&P 132:8).

I en åbenbaring til Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 27. december 1832, gav Mesteren dette råd: „Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus" (L&P 88:119).

Hvor kunne vi gå hen og få en mere passende godkendelse af klogt og ordentligt byggeri? Et sådant godkendt hus vil være som det Mattæus beskrev, nemlig et hus der er „bygget på klippegrund", et hus som kan modstå styrtende regn, vandstrømme og kraftige vinde overalt i vore dages udfordrende verden (se Matt. 7:24–25).

Nogle vil måske sige: „Men den åbenbaring blev givet som vejledning, da der skulle opføres et tempel.

Hvad vedkommer det familielivet?"

Dertil vil jeg svare: „Var det ikke apostlen Paulus der sagde: ‚Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?' " (1 Kor. 3:16).

Lad Herren være familiens Mesterarkitekt – også for det hjem vi bygger. Således er vi hver især bygmestre. Jeg vil gerne nævne nogle retningslinier som Gud har givet, taget fra dagliglivets lektier, samt nogle punkter som vi kan tænke over når vi begynder at bygge.

Knæl ned og bed

„Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand; hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier" (Ordsp. 3:5–6). Dette sagde den kloge Salomo, Davids søn, Israels konge.

I Amerika erklærede Nephis bror, Jakob: „Se hen til Gud med fasthed i sindet og bed til ham med stærk tro" (Jakob 3:1).

Disse guddommeligt inspirerede råd får vi i dag, som rent vand der tilflyder en udtørret jord. Vi lever i en problemfyldt tid.

Lægernes venteværelser er over hele verden fyldt med mennesker, som er overbebyrdet med følelsesmæssige problemer såvel som legemlige sygdomme.

Sagførere driver blomstrende forretninger, fordi folk lader sig skille på grund af uløste problemer. Personalechefer og klageinstanser i moderne virksomheder arbejder til langt ud på aftenen for at hjælpe folk med at løse deres problemer.

En personalechef, som skulle tage sig af mindre klager, satte et lille skilt på sit skrivebord, beregnet på mennesker med uløste problemer. Der stod: „Har du forsøgt at bede?" Denne chef var ikke klar over at han gav et råd, som kan løse flere problemer, lette flere lidelser, forebygge flere overtrædelser og bringe større fred og tilfredshed i menneskesjælen end noget som helst andet.

En fremstående dommer i De forenede Stater blev spurgt om, hvad vi verdensborgere i de forskellige lande kunne gøre for at mindske kriminalitet, nedsætte antallet af lovovertrædelser og give folk og lande fred og tilfredshed i livet. Han svarede med omtanke: „Jeg vil foreslå at vi vender tilbage til den gamle vane at bede familiebønner."

Burde vi ikke være taknemmelige for at familiebøn ikke er umoderne blandt os i kirken? Der findes ikke noget smukkere syn i verden end at se en familie som beder sammen. Der er noget rigtigt i den talemåde som siger at „den familie, der beder sammen, bliver sammen".

Herren befalede at vi skal bede familiebøn, da han sagde: „Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie,

Mennesker, der gør Herrens vilje og tjener andre, har ikke tid til selvmedlidenhed.

Illustreret af Scott Snow

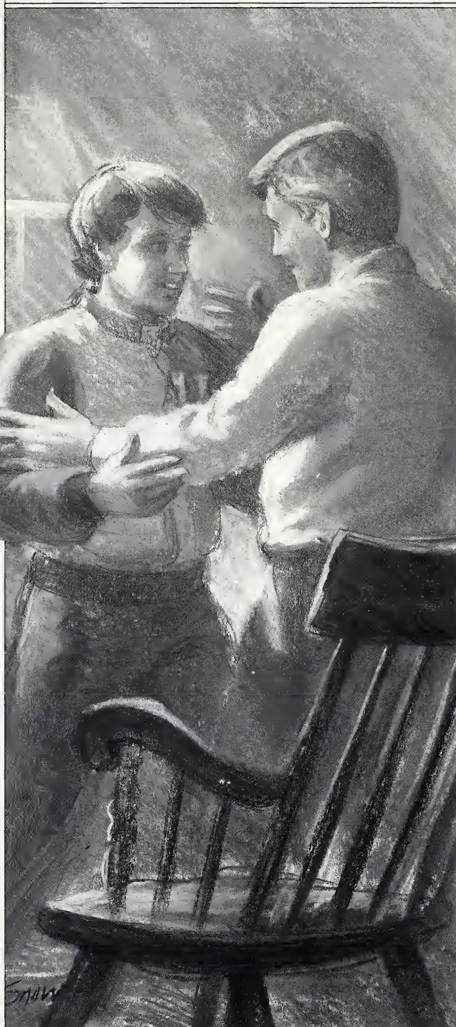
Bøn kan løse flere problemer, lette flere lidelser, forebygge flere overtrædelser og bringe større fred og tilfredshed i menneskesjælen end noget andet.

Vi må ofre vores kærlighed på dem i vore familier, som er kommet bort fra sandhedens veje.

så jeres hustruer og børn må blive velsignet" (3 Nephi 18:21).

Prøv sammen med mig at forestille jer en typisk sidste dages hellig familie som beder til Herren. Far, mor og alle børnene knæler ned, bøjer hovedet og lukker øjnene. Hjemmet fyldes med en vidunderlig kærlighedens, fællesskabets og fredens ånd. Når faderen hører sin lille søn bede til Gud om at hans far vil gøre det rette og adlyde Herrens befalinger, tror I så, at en sådan fader vil få svært ved at leve op til sin prægtige søns bøn? Når en teenagedatter hører sin søde mor anråbe Gud om at hendes datter vil blive inspireret i sit valg af venner, og om at hun vil forberede sig til at blive gift i templet, tror I så ikke at denne datter vil forsøge at leve op til denne ydmyge bøn som hendes mor, som hun elsker så højt, har bedt for hende?

Når en far, mor og alle deres børn ærligt beder om at familiens dejlige sønner vil leve værdigt, så de, når tiden er inde, kan modtage en kaldelse om at tjene Herren som hans repræsentanter i kirkens missionsmark, begynder vi så ikke at se hvordan sådanne sønner vokser op til unge mænd med et overvældende ønske om

at blive missionærer?

Når vi beder vore familiebønner og vore personlige bønner til Gud, lad os så gøre det i tro og tillid til ham. Hvis nogen af os er lidt sene til at følge rådet om altid at bede, så er tiden inde til at følge det nu. De, som synes at bønner er tegn på svaghed, bør erindre sig at et menneske aldrig kan blive større end når det knæler.

Vær villig til at tjene

Eksemplet på tjenestegerninger har vi i Herrens levevis. Jesu liv og tjenestegerninger blandt menneskene er som en lanterne der udstråler godhed. Han styrkede de invalides lemmer, fik blinde til at se, døve til at høre og gav døde livet tilbage.

Der var kraft i hans lignelser. I lignelsen om den barmhjertige samaritaner sagde han: „Du skal elske din næste som dig selv" (Matt. 22:39). I sin godhed mod kvinden, der blev grebet i hor, belærte han om barmhjertig forståelse. I sin lignelse om talenterne, lærer han os alle at vi skal forbedre os og bestræbe os på at blive fuldkomne. Han kan selvfølgelig også forberede os til vores opgave med at opbygge evige familier. Mennesker, der opløfter andre, er ikke afhængige af andre for at være stærke.

De, som gør Herrens vilje og adlyder hans bud, er ikke i tvivl om sandheden i hans ord. Folk der beskæftiger sig med at tjene andre har ikke tid til at være sure eller have selvmedlidenhed.

I vores egen profet, præsident Ezra Taft Benson og hans familie, ser vi eksemplet på villighed til at tjene. Præsident Benson har over for en generalautoritet beskrevet, hvordan hans far blev kaldet på mission. Han forlod sin hustru, som ventede endnu et barn, sine syv børn, sin gård og alt hvad han havde. Mistede han noget? Præsident Benson fortæller hvordan hans mor samlede familien om køkkenbordet, ved en blafrende petroleumslampe, og læste brevene fra sin mand. Hun måtte flere gange, mens hun læste, holde inde for at tørre sine øjne, for tårerne strømmede uvilkårligt ned ad hendes kinder. Hvad fik de ud af det? At alle børnene senere tog på mission. Alle var villige til at tjene.

Hjælp de vildfarne

Der er mennesker som kommer på afveje, på deres rejse ad livets vej. Nogle kommer væk fra den afmærkede vej, som fører til evigt liv, blot for at opdage at den omvej de valgte er en blind vej. Ligegyldighed, sjuskeri, selviskhed og synd kan altsammen være skyld i at folk kommer bort fra vejen til evigt liv. I mange familier er der nogen, som af en eller anden uforklarlig grund gør oprør, og senere opdager at det bragte dem sorger og lidelser.

I slutningen af 1985 udtrykte Det Første Præsidentskab deres bekymring for dem der er kommet bort fra Kristi fold, og udsendte et særligt budskab, med titlen: En invitation til at komme tilbage. „Vi opfordrer alle kirkens medlemmer til at tilgive dem der har forurettet dem. Til dem der er blevet inaktive, og dem der er blevet kritisk indstillet siger vi: ‚Kom tilbage. Kom tilbage og sid ved Herrens bord, og smag igen de søde og mættende frugter af fællesskab med de hellige.'

Vi er overbevist om at mange har længtes efter at vende tilbage, men at de har følt sig ubekvemme ved tanken. Vi forsikrer jer om, at I vil blive mødt med åbne arme, og hjælpsomme hænder."

Vi må tilbyde den samme kærlighed til dem i vores egnen familie, som er kommet bort fra sandhedens veje. Kærlighed knytter mennesker sammen og det er den balsam der helbreder. Vores kærlighed må være uendelig over for dem i vores familie, som forvolder os smerte. Herren har befalet os, at vi skal „leve sammen i kærlighed" (L&P 42:45).

Knæl ned og bed. Vær villig til at tjene. Hjælp dem der er kommet på afveje. Det er altsammen punkter på Herrens byggeattest, som godkender det hus vor familie bor i og et himmelsk hjem.

Lad os bygge professionelt, uden at springe over hvor gærdet er lavest, og følge Herrens regler så han kan godkende huset. Så vil Herren, som er vores tilsynsførende, måske sige til os, som han sagde, da han viste sig for Salomo, der byggede på et andet tidspunkt: „Jeg har helliget dette hus, som du har bygget, for der at stadfæste mit navn til evig tid, og mine øjne og mit hjerte skal være der alle dage" (1 Kong. 9:3). På den måde vil vi have himmelske hjem og evige familier. Jeg beder ydmygt og oprigtigt til at vi hver især må få denne velsignelse. ☐

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter som kunne understreges. Du kan eventuelt nævne følgende punkter under dine hjemmelærerbesøg:

1. Herren har givet regler for at han kan godkende det hus, som en familie bygger, så det kan modstå det onde og være til glæde for dets beboere.
2. Bøn kan være med til at løse flere problemer, lette flere lidelser, forebygge flere overtrædelser og bringe større fred end man kan på nogen anden måde.
3. Tjenestegerninger styrker dem der hjælpes og det giver dem, der tjener i kærlighed, flere kræfter.

Hjælp til samtale

1. Fortæl hvad du mener med hensyn til at knæle ned i bøn, at være villig til at tjene og hjælpe mennesker, der er kommet på afveje. Bed familien om at fortælle om deres følelser.
2. Er der skriftsteder eller citater i denne artikel som familien kunne læse højt eller drøfte?

„KÆRLIGHEDEN ER LANGMODIG, KÆRLIGHEDEN ER MILD"

Formål:
At vi vil vise kærlighed gennem langmodighed og mildhed over for andre.

Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild." Langmodighed og mildhed var de første egenskaber, som apostlen Paulus nævnede i sin store fortolkning af hvad kærlighed er. Langmodighed er evnen til altid at vise kærlighed, selv når vi føler os ensomme, sårede eller skuffede.

Vi udsættes for mange forskellige situationer som kræver at vi er langmodige. Utallige kvinder i mange dele af verden passer tålmodigt deres syge ægtefælle, underviser og passer kærligt deres børn dag efter dag eller tager sig mildt af deres gamle forældre. Alle disse kvinder er eksempler på mennesker, som er kærlige og barmhjertige, lige såvel som de kvinder er, der til stadighed behandler deres familie, venner, medmennesker og arbejdskammerater mildt og respektfuldt.

„Den, der er kærlig, er medfølende og mild over for andre," har præsident Ezra Taft Benson sagt. „Han er betænksom over for andres følelser og er høflig. Han er en hjælpsom natur. Kærlighed tilgiver andres fejl og svagheder. Kærlighed strækker sig til alle – til de gamle og unge, til dyr, til de fattige såvel som de rige" (*Stjernen*, januar 1987, oktoberkonferencen 1986, s. 43).

Vi får alle utallige muligheder hver dag for at vise udholdenhed og gøre gode gerninger, som kan betyde en evig ændring for os selv og andre i vore omgivelser. Men alt for ofte viser vi kun vor mildhed over for vore venner, naboer og kirkemedlemmer, og bliver utålmodige over for dem derhjemme. Vi burde vise os fra vor bedste side over for dem vi omgås til daglig.

Frelseren viste os det fuldkomne eksempel på langmodighed og mildhed. Han var god mod de små børn, og han sagde: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til . . . Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem" (Mark. 10:14, 16).

Jesus trøstede og hjalp andre – både åndeligt og fysisk – store menneskegrupper såvel som den enkelte. Han mættede fem tusinde, men han mærkede også da en lille hånd rørte ved hans kappe, og helbredte kvinden for hendes sygdom (se Joh. 6:5–14 og Mark. 5:25–34). Selv da han var blevet mishandlet og korsfæstet viste han mildhed og omsorg for sin mor: „Derpå sagde han til disciplen: ‚Se, det er din moder'" (Joh. 19:27).

Kristi mildhed og langmodighed magtede, gennem forsoningens helbredende kraft, at ændre vort liv for evigt. Og når vi holder tålmodigt ud og viser mildhed mod andre, så udvikler vi kærlighed – Kristi rene kærlighed – og kommer til at ligne ham mere. ☐

FORSLAG TIL BESØGSLÆRERINDERNE

1. Fortæl en personlig oplevelse, som viser hvordan en lille venlighed har ændret dit liv.

2. Læs L&P 121:41–42 og tal om hvordan søstrene kan blive bedre til at få disse egenskaber til at øve indflydelse i deres levevis.

(Se *Familieaften, Idé- og håndbog*, s. 90–96; 272; 277–78, hvor der er yderligere oplysninger).

HVAD MORMONS BOG BETYDER FOR OS

„JEG VED DET!"

Ardeth G. Kapp

Når jeg studerer Mormons Bog, så spekulerer jeg på, om jeg mon har arvet min store kærlighed til denne bog fra min oldemor, som havde et vidnesbyrd så stærkt at hun næsten ofrede sit liv for det.

Jeg har stadig et sæt standardværker, som min mor og far gav mig da jeg fyldte sytten år. Jeg glemmer aldrig engang da jeg som ung pige læste Mormons Bog. Jeg havde læst den før, men denne gang var det anderledes. Jeg var måske mere i harmoni med Ånden, eller måske havde jeg studeret flittigere og bedt mere inderligt. Denne gang ønskede jeg for mig selv at vide at Mormons Bog var sand.

Da jeg var færdig med at læse Alma, kapitel 32 – med de dejlige skriftsteder om tro – fik jeg en følelse som jeg blev klar over var et vidnesbyrd gennem Helligånden. Jeg ved at Mormons Bog er sand. Jeg ønskede at fortælle hele verden om mine følelser, men jeg var helt alene. Tårerne løb ned ad mine kinder. Jeg tegnede en stor rød stjerne øverst på siden og skrev: „Den 31. maj klokken 19:30. Nu ved jeg det, som om det var skrevet til mig." På den ene side skrev jeg i margenen: „Jeg har modtaget en bekræftelse. Jeg ved at Mormons Bog er sand!" I den anden margen skrev jeg: „For en måned siden begyndte jeg at faste hver tirsdag for at få et mere sikkert vidnesbyrd. Nu ved jeg det." Siden da har jeg ofte slået op i Mormons Bog for at få vejledning og opmuntring, og min tro er vokset sådan, at jeg somme tider spekulerer på om jeg mon har arvet min store kærlighed til denne bog fra min oldemor. Det var min oldemor, Susan Kent, der bragte Mormons Bog med hjem da hun var 16 år, for næsten halvandet hundrede år

siden. Da Susan havde studeret Mormons Bog fik hun et vidnesbyrd, der var så stærkt, at hun var parat til at ofre alt for det.

Den unge mand, som Susan havde været forlovet med indtil da, ville ikke have noget med nogen at gøre, som ville tilslutte sig mormonerne. Men Susan tænkte ikke på hvad det ville komme til at koste hende. Hun valgte fred i sin samvittighed. Men hendes hjerte var så bedrøvet at hun ikke kunne spise i flere dage. Hun var så dybt bevistløs at de troede at hun var død. Man gjorde forberedelser til hendes begravelse, men så vågnede hun og spurgte: „Hvor længe har jeg sovet?" Hun genvandt lidt efter lidt sit helbred. Hun tilsluttede sig kirken sammen med sin søster og sine forældre. Jeg er min oldemor, Susan Kent, evigt taknemmelig for Mormons Bog, for hvad den har betydet i hendes liv og hvad den nu betyder i mit liv.

For nogle år siden bad min biskop mig om at hjælpe alle de unge mennesker i vort ward til at få læst hele Mormons Bog inden for en bestemt periode. Det blev et dejligt år, hvor de unge mennesker læste og aflagde rapporter. Disse unge mennesker opdagede at Mormons Bog kunne hjælpe dem til at overvinde skuffelser. Den hjalp dem til at bekæmpe ensomhedsfølelser. Den hjalp dem til at overvinde ulydighed og vrede, og den gav dem tro. Når vi læser Mormons Bog, så lærer vi vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, at kende og at elske ham. Vi lærer om forsoningen, og hvordan vor Fader i Himlen har sørget for en måde, hvorpå vi gennem ordinanser og evangeliets pagter kan kvalificere os til alle hans velsignelser. Vi lærer hvordan man omvender sig, hvordan man tilgiver, og hvordan man kan elske hinanden, således som Frelseren elsker os.

Vi får en længsel efter at blive som vor Frelser og efter at være sammen med ham en dag.

Vi lærer at forstå formålet med dette liv, og vi lærer at vandre i tro. Mormons Bog er min tros faste holdepunkt, og jeg takker Gud for denne bog og for mit vidnesbyrd, som er det kostbareste jeg ejer. Mit højeste ønske er at alle kirkens medlemmer vil studere og bede om at kende sandheden af Mormons Bog, og få et vidnesbyrd for sig selv om denne store gave som Gud har givet os. Således kan Mormons Bog blive en trøst for os på vejen op ad livets stejle og farlige vej. ☐

Søster Ardeth G. Kapp er præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse

Illustreret af Robert T. Barrett

„BOGEN ÆNDREDE MIT LIV"

Joseph G. C. Jung

Jeg var 16 år da missionærerne udfordrede mig til at studere Mormons Bog. Da jeg læste den, fornemmede jeg at det er en god bog. Så da missionærerne spurgte om jeg ville døbes, sagde jeg ja og blev døbt. Jeg tilsluttede mig ikke kirken fordi jeg fik et stærkt vidnesbyrd, men fordi jeg ikke havde nogle dårlige eller urolige følelser mens jeg læste Mormons Bog eller når jeg kom i kirken. Det forekom mig helt naturligt at acceptere evangeliet.

Men nogen tid efter at jeg havde tilsluttet mig kirken, begyndte jeg at spekulere på om jeg måske ikke burde have tilsluttet mig den katolske kirke. I den periode havde jeg ikke mod til at fortælle nogen af mine venner at jeg var sidste dages hellig. Jeg lagde faktisk et hvidt omslag om min Mormons Bog, så man ikke kunne se hvad jeg læste.

Til sidst besluttede jeg mig til selv at finde ud af om Mormons Bog var sand. En dag hvor jeg læste og bad, kom jeg til dette stykke:

„Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os.

Og da Jesus var holdt op med at bede til Faderen, rejste han sig; men så stor var de forsamledes glæde, at de var overvældet.

Og Jesus talte til dem og bød dem stå op.

Og de rejste sig op fra jorden, og han sagde til dem: Salige er I for jeres tros skyld. Og se, min glæde er nu fuldkommen.

Og da han havde sagt disse ord, græd han . . ." (3 Nephi 17:17–21).

Da jeg læste dette begyndte jeg at græde. Mit hjerte fyldtes med samme store kærlighed, som Herren havde til mig. Jeg råbte indvendig: „O, min Herre. Jeg ved at du lever. Jeg ved at Mormons Bog er sand."

Nu ved jeg at kirken er verdensomfattende. Jeg fjernede med glæde det hvide omslag fra min Mormons Bog.

Omkring samme tidspunkt fik jeg også en stærk følelse af at jeg skulle tage på en fuldtidsmission. Da jeg havde tjent to år i søværnet, fik jeg mine forældres til-

ladelse til at udføre en mission. Jeg fik det privilegium at vidne om Mormons Bog, som jeg før havde skammet mig over, og jeg forkyndte evangeliet på mit eget sprog. Min mission udvidede min forståelse for evangeliet og styrkede mit vidnesbyrd om den gengivne sandhed.

Min hustru og jeg blev viet i templet. Vi begyndte at læse Mormons Bog mens vi var forlovede. Nu har vi tre børn. Vi synes at Mormons Bog har ændret vort liv fuldstændig, for som der står skrevet: „Ordets forkyndelse (har gjort) meget til at få folket til at gøre det, der (er) retfærdigt; ja, det (har) øvet større indflydelse på folkets sind end sværdet eller noget andet . . ." (Alma 31:5). □

Bror Joseph G. C. Jung er andenrådgiver i Taipei (Taiwan) stavspræsidentskab i østre stav. Han er supervisor for kirkens oversættelseskontor i Taipei.

Da jeg læste om Frelserens besøg hos nephiterne fyldtes jeg med samme store kærlighed til Herren, som han har for mig, og jeg vidste i mit hjerte at Mormons Bog er sand.

„RED MIT LIV . . . TRØST MINE BØRN"

Mette Hansen

Det var i skumringen en kold regnvejrsdag i oktober 1968, hvor jeg kom kørende på min cykel hjem fra arbejde i København. Min mand var i Canada for at udføre en opgave på det tidspunkt, og jeg var alene hjemme med mine to børn, en dreng på 10 og en pige på 7 år.

På vejen hjem skulle jeg over en meget befærdet vej med fire kørebaner og en cykelsti. For en sikkerheds skyld havde jeg gjort mig til vane at stå af cyklen og trække den over kørebanen. Netop den dag måtte jeg stoppe på halvvejen over, for at lade nogle biler passere. En lille bil standsede i vejbanen til højre for mig, og chaufføren gjorde tegn til mig at jeg kunne gå over. Ved siden af den lille bil standsede en stor lastbil, og lastbilchaufføren gjorde tegn til mig at jeg godt kunne fortsætte over vejen. Lige som jeg havde passeret lastbilen så jeg en Folkevogn komme imod mig, han kørte ulovligt på cykelstien med fuld fart. Jeg fik ikke tid til at flytte mig hverken baglæns eller forlæns.

I det brøkdel af et sekund for utallige tanker om mine børn, min mand, min mor som var enke og mit job gennem mit hoved, og jeg bad mere inderligt end nogensinde før: „Kære vor Herre, hvad der end sker – så red mit liv."

Bilen ramte cyklen og cykelstyret røg ind i min venstre side med en voldsom kraft. Da jeg lå hjælpeløs på vejen kunne jeg næsten ikke trække vejret for smerter, men jeg mistede ikke bevidstheden. Da jeg vendte hovedet så jeg dækket på Folkevognen kun en centimeter væk fra mig. Jeg så på min cykel, som var havnet flere meter væk under sammenstødet. Den var nu kun halvt så stor at se på.

Jeg var sikker på at jeg havde oplevet et mirakel. Dækket kunne ikke have været mig nærmere, og alligevel havde det ikke knust mit hoved. Jeg følte det som om en usynlig hånd havde standset bilen lige på stedet. Tårerne løb mig ned ad kinderne da jeg takkede vor himmelske Fader, fordi han havde reddet mit liv.

Jeg lå på vejen og ventede på ambulancen. Hvad ville børnene tænke når jeg ikke kom hjem til dem? Ville jeg kunne nå at ringe til fritidshjemmet fra skadestuen før de lukkede? Hvem skulle jeg

Da jeg passerede lastbilen, så jeg en bil komme i fuld fart imod mig og jeg fik ikke tid til at komme af vejen.

Illustreret af Paul Mann

kontakte? Jeg kendte dårligt nok mine naboer, fordi jeg havde så travlt, og medlemmerne i mit ward boede langt væk.

På skadestuen havde de travlt, så jeg fik ikke lov at låne telefonen, så jeg kunne ringe hjem før der blev taget et røntgenbillede. Sygeplejerskerne havde alt for travlt til at kunne ringe for mig. Det varede fire timer før politiet kom for at optage rapport om ulykken.

I de fem længste timer i mit liv beholdt de mig på hospitalet, mens en masse mennesker hjalp mig. Alligevel følte jeg at kun vor himmelske Fader var i stand til at give mig den hjælp jeg virkelig havde brug for. For første gang i mit liv bad jeg ustandselig om én eneste ting, som bekymrede mig – to små, ensomme børn.

„Kære Fader, fortæl dem at jeg har det godt," bad jeg. „Lad dem have fred i sindet, så der ikke går panik i dem og giv dem tålmodighed. Vær sød at fortælle dem hvad de skal gøre." Jeg fornemmede Helligåndens nærværelse, og jeg følte mig omgivet af en stille fred – den samme fred som jeg bad til at mine børn måtte føle.

Omsider sagde lægen til mig, at jeg var så god som ny, bortset fra nogle trykkede ribben, der gav mig voldsomme smerte. To politibetjente tilbød at køre mig hjem og vi var hjemme klokken 22:15 om aftenen.

To små trætte børn kom gående hen til politibilen hånd i hånd. „Hvor har du været henne mor? Hvad er der sket? Hvorfor er du så sent hjemme? Hvorfor blev du kørt hjem i politibil?" spurgte de, så snart vi var i sikkerhed i vores lejlighed.

Jeg forklarede og spurgte: „Hvordan kom I hjem?"

Min søn sagde: „Vi kunne ikke forstå hvorfor du ikke kom og hentede os, men vi tænkte at du måske havde fået sent fri fra arbejde, så vi gik hjem. Det begyndte at blive mørkt, men vi kunne ikke komme ind, for vi havde ingen nøgle.

Jeg vidste ikke hvad vi skulle gøre, men lige pludselig tænkte jeg at vi kunne bede til Gud. Så vi knælede ned på dørmåtten og bad. Vi sad lidt uden at sige noget efter at vi havde bedt, sådan som du har lært os, og så skete der noget dejligt for mig.

Jeg følte en varm hånd, der lagde sig ovenpå mit hoved, og jeg hørte en venlig stemme der sagde: ‚Din mor har det godt, der er nogen der passer på hende. Det vil vare lidt før hun kommer hjem, og det vil være helt mørkt udenfor, men I skal bare være rolige. Tag din lillesøster i hånden og hold jer i nærheden af lejligheden og leg stille og roligt. Hvis I gør det, så vil tiden gå hurtigt til jeres mor er hjemme hos jer igen.'

Da jeg kiggede op for at se hvem der talte til mig, så kunne jeg ikke se nogen, og der var heller ikke nogen, der sagde noget. Jeg følte mig helt rolig."

Jeg følte det, som om en hånd blev lagt på mit hoved og jeg hørte nogle trøstende ord, men da jeg kiggede op kunne jeg ikke se nogen.

Jeg har gennem årene set hvordan min søn ind imellem har kæmpet under sin opvækst. Når man har vanskeligheder, kommer man let i tvivl om der skulle være en levende Gud.

Når han havde disse kampe, så spurgte jeg ham: „Kan du huske hvad der skete den aften, hvor jeg kom ud for ulykken?"

Tvivlen og bekymringerne forsvandt fra hans ansigt, og han ville sige: „Mor, det er sandt, og jeg vil aldrig kunne benægte det."

Jeg er taknemmelig for at min søn fik denne oplevelse. Jeg har også lært hvor vigtigt det er for os at lære vore børn at bede og huske hvad der står i Salme 94:9: „Skulle han, som plantede øret, ej høre, han, som dannede øjet, ej se?" □

Mette Hansen virker som bogholder og er dirigent i 31. ward i Hunter Stav i Salt Lake City.

UNDERVIS BØRN I TILGIVELSE

Mange voksne forstår ikke at det er nødvendigt at tilgive andre. Det er derfor ikke noget under at børn ofte har svært ved at fatte dette begreb.

Hvis vi ikke tilgiver andre så vil vi forpeste vort liv med vrede og hårde følelser. Gamle, sårede følelser kan vokse sig enormt store, efterhånden som de hober sig op, og et kærligt forhold kan blive ødelagt så meget, at det ikke står til at redde.

I nogle familier findes der voksne søskende som ikke har talt til hinanden i årevis, fordi der stadig er nogen som ikke har villet tilgive en ligegyldig fornærmelse eller fortrædelighed.

En mand eller hustru, der ikke vil tilgive, kan opbygge og bevare en sådan indre bitterhed mod sin ægtefælle at familien til sidst går i stykker og det ender med skilsmisse. Det er en tragedie som vi ser alt for ofte i vore dage, og den egentlige årsag kan ofte spores tilbage til manglende evner til at tilgive.

Børn bør lære om tilgivelsens princip meget tidligt i deres liv. Børn lærer bedst ved en *kombination* af eksempel og forskrift. Lad være med bare at *sige* til børnene at de skal tilgive andre som har gjort dem uret. *Vis* dem hvordan tilgivelse medvirker til at bevare harmonien og kærligheden i familien.

Man kan ikke gå tilbage i tiden

En af de bedste måder at undervise i tilgivelse på er ved selv at praktisere princippet. Aftal med din ægtefælle, at I er ærlige i jeres forsøg på at tilgive og glemme det forkerte som har fundet sted. Se fremad og ikke tilbage. Når først fejlen er sket, så kan I ikke gå tilbage i tiden og ændre adfærd, uanset hvor meget I kunne ønske jer det. Når man vender tilbage til gamle sårede følelser vil man bare ødelægge et forhold. Det er ikke nogen god udvej.

Før I som forældre forsøger at lære jeres børn om tilgivelsens princip, så må I først ærligt besvare følgende spørgsmål:

Taler I frit og åbent med jeres børn?

Fortæller de jer om deres dybeste bekymringer?

Kommer de til jer med deres problemer?

Fortæller de om deres omgangskreds, sociale aktiviteter, venner, følelser og ønsker?

Har I ærligt tilgivet dem, når der har været brug for det? Eller minder I dem konstant om passerede eller eksisterende misgerninger?

Det sidste spørgsmål er nøglen. Hvis det ikke er lykkedes en far eller mor at tilgive – og glemme – børnenes fejltagelser, så har forældrene et problem med tilgivelsens princip. Kommunikationen mellem forældre og børn vil ikke være god før problemet er løst, og forældrene vil ikke være parate til at undervise familien om tilgivelse.

Et barns usikkerhed og bekymringer

Et barn er mere tilbøjelig til at betro sine tvivlspørgsmål og bekymringer til en far eller mor, der tilgiver. Skarpe fordømmelser gør at de mister modet til åbent at fortælle om deres problemer, og det medvirker ikke meget til et kærligt og belærende forhold.

Selv om eksemplet er vigtigt, så er det også nødvendigt at forklare tilgivelsens princip. Hver gang et barn har en uoverensstemmelse med venner eller søskende, har forældrene en værdifuld mulighed for at vise, hvordan et venskab kan ødelægges, hvis uretten ikke bliver tilgivet.

Når som helst et barn surmuler over en „uretfærdighed" der er begået imod ham eller hende, hvad enten det er berettiget eller indbildning, så tag barnet til side og bed det fortælle om sine følelser. Sig at vrede og bitterhed er mere skadeligt for den der føler sig såret end for den der sårer. Hvis børn er vrede og irriterede, så straffer de i virkeligheden kun sig selv. Desuden ødelægger skænderier venskaber, mens kun uforbeholden tilgivelse kan hele et brudt forhold.

Når børn ikke længere er vrede og er blevet venner igen med den, de var vred på, så spørg dem hvordan de nu føler det. Hjælp dem til at forstå at tilgivelse giver *begge* de involverede gode følelser.

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith gav Herren følgende advarsel: „Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd" (L&P 64:9).

Undervis ved hjælp af moderne lignelser

Selv om vi i Bibelen, Lære og Pagter og Mormons Bog har man-

ge eksempler på hvor vigtigt det er at tilgive, så kan princippet også udmærket læres ved hjælp af moderne lignelser.

Der er for eksempel af og til historier i Børnestjernen, som på en underholdende måde kan hjælpe børn til at forstå budskabet.

Der fortælles blandt andet om en mand som hed Malcolm Tent. Han begyndte at lægge sten i sin lomme hver gang nogen gjorde noget, der gjorde ham vred eller irriteret. Stenen skulle minde ham om hændelsen og sørge for at han ikke glemte sin vrede mod den ansvarlige.

Malcolms stensamling blev hurtigt så stor at hans lommer og hele hans hus var overfyldt med stene. Stenene, der symboliserede hans dårlige følelser for andre, som han ikke kunne overvinde sig selv til at tilgive, kom til at dominere hele hans liv.

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Hvis der er begået uret mod os, eller vi er blevet såret, så betyder tilgivelse, at vi sletter det fuldstændigt fra vor bevidsthed. At tilgive og glemme er et tidløst råd" (Den danske Stjerne, april 1978, s. 73).

Det er vigtigt at vi tilgiver os selv

Det er også vigtigt at vi tilgiver *os selv* for de fejl vi har begået, og lærer ærligt at acceptere andres tilgivelse. Hvis vi dvæler ved tidligere fejltagelser, kan det påvirke vor adfærd i den grad at vi bliver både fysisk og mentalt syge.

I ekstreme tilfælde er samvittighedsnag blevet en sådan byrde at folk har forsøgt selvmord. Hvis vi ikke lærer at tilgive os selv for det vi har gjort forkert, når vi først har omvendt os, så gør vi os *for alvor* skyldige i noget forkert.

Det er nødvendigt at tilgive sig selv for at kunne leve et lykkeligt og sundt liv. Dette kan være svært for mange børn og unge. Unge

mennesker har ofte vanskeligt ved at se deres tidligere handlinger i det rette perspektiv. De synes måske at de handlinger de har foretaget, aldrig står til at ændre, og at deres udsigt til et lykkeligt liv for evigt er forpasset. Hvis forældrene kan bevare en åben kommunikation til deres børn – og børnene hele tiden kan komme til forældrene og møde forståelse for deres problemer – så kan forældrene gøre meget for at afværge denne frygt. Kærlighed og forståelse er de mest effektive redskaber vi har.

Lær dem om omvendelsens princip

Hvordan kan man lære sine børn at tilgive sig selv for tidligere fejltagelser eller det de gør forkert? De må først lære omvendelsesprocessen at kende – at de skal bekende over for Herren og, når det er passende, også over for præstedømmes bemyndigede. De skal genoprette skaden over for den de har gjort uret, dersom det er muligt.

De skal aflægge de dårlige vaner og holde sig fra påvirkninger der kan føre til synden, som det var tilfældet første gang. Lær dem, at når de først i deres hjerte har følt at de har omvendt sig, så kan de trygt stole på Herrens løfte:

„Ja, og så ofte som mit folk omvender sig, vil jeg tilgive dem deres overtrædelser imod mig" (Mosiah 26:30).

I Lære og Pagter kapitel 58 vers 42 står der:

„Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu".

Det er det eksempel som det forventes at sidste dages hellige vil følge, og det er det, som både børn og voksne skal lære, hvis de vil leve lykkeligt, sundt og produktivt. □

Fotograferet af Weldon Anderson

SPØRGSMÅL OG SVAR

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Når man afløses fra en stilling i kirken kan man somme tider blive deprimeret, flov, såret – ja endog vred. Hvordan kan man klare en sådan situation med en positiv indstilling?

Bror Bo Wennerlund, besegler i Stockholm templet og PR-leder i Västerhaninge, Sverige

Når man kaldes til at tjene – ligegyldigt i hvilken stilling – så bringer det velsignelser og giver tilværelsen en større mening. Dersom vi ærer vor kaldelse, så lærer vi at elske dem vi betjener, dem vi arbejder sammen med og dem der præsiderer over os. Kaldelsen virker stimulerende og bliver en glæde i livet. Det er intet under at vi bliver bedrøvede og måske skuffede når vi afløses! Det er efter min mening helt naturligt. Jeg synes faktisk, at dersom vi ikke er lidt bedrøvet, så har vi ikke værdsat vor kaldelse tilstrækkeligt! Personligt har jeg faktisk aldrig følt virkelig glæde ved at blive afløst fra en stilling, simpelthen fordi jeg har elsket alle de kaldelser jeg har haft.

Men hvordan kan vi nu klare disse følelser, uden at det bliver et problem for os? Hvordan kan vi på en værdig og pæn måde acceptere en afløsning fra en kaldelse som vi har holdt meget af? Når afløsningen kommer kan det måske være en hjælp at sætte sig eller knæle ned og minde sig selv om følgende:

1. „Jeg ved at jeg var kaldet af Gud, så jeg erkender at min afløsning også kommer fra Gud.
2. Det har været et privilegium at arbejde i denne stilling. Jeg er glæder mig over at en anden nu har fået dette samme privilegium.
3. Jeg kunne ikke tænke mig at være noget andet sted end der hvor Herren ønsker at jeg skal være.
4. Denne afløsning giver mig mere tid til at være en opmærksom ægtemand for min hustru. Jeg vil bestræbe mig på at gøre min ægtefælle lykkeligere end nogensinde før. Jeg vil være en bedre bedstefar. Jeg vil være en mere pligttro hjemmelærer eller besøgslærerinde.
5. Jeg er parat til at acceptere en hvilken som helst stilling, som Herren og hans tjenere vil kalde mig til i fremtiden, for så længe jeg er der, hvor han ønsker at jeg skal være, vil jeg være lykkelig."

Bror Han, In Sang, Seoul, Korea

De, som ikke har en sikker grundvold gennem deres erfaringer i kirken, betragter ofte en afløsning som en bureaukratisk degradering eller tab af social status. Men de fleste kirkemedlemmer

over hele verden modtager hele tiden nye kaldelser og bliver ligeledes afløst fra stillinger, bortset fra et begrænset antal generalautoriteter. Jeg synes at en afløsning fra en stilling i kirken i virkeligheden er en anden form for kaldelse.

En god samtale ved afløsningen kan hjælpe dem der bliver afløst til at se situationen i dette perspektiv. Under samtalen kan lederen forklare at i Herrens kirke er en afløsning faktisk en kaldelse til at tjene Herren på andre områder.

Et medlem, der skal afløses, må aldrig blive bekendt med sin afløsning, når han afløses og takkes ved håndsoprækning ved et nadvermøde. Ej heller må lederen trække et medlem til side lige før mødet og fortælle ham eller hende om den kommende afløsning. Pas på at de enkle direktiver bliver fulgt, som foreslået i *Instruktionshåndbog for Kirkens Ledere*. Kirkens ledere kan forhindre de dårlige følelser, som ellers kan opstå i forbindelse med en afløsning.

Julio Davila, regionalrepræsentant i Bogota, Colombia

Vor lydighed mod og tro på vore ledere sættes på prøve, når vi kaldes og afløses. Jeg husker engang hvor jeg blev fristet til at bede om afløsning fra min stilling som grenspræsident. På vejen hen til min samtale med distriktspræsidenten standsede jeg ved posthuset for at hente min post. Blandt brevene lå det sidste nummer af *Liahona* (den spanske udgave af *Stjernen*). Da jeg kiggede den igennem fik jeg øje på et kort budskab fra præsident David O. McKay, som fortalte hvor meget kirkens øverste ledere og missionærer måtte ofre for evangeliet. Hans ord rørte mit hjerte, og jeg blev klar over det tåbelige i min beslutning. Jeg holdt min aftale med distriktspræsidenten, men jeg nævnte ikke min oprindelig grund til at komme. I stedet for benyttede jeg anledningen til at bede om yderligere råd vedrørende min kaldelse.

Flere år senere spurgte den bror, der var distriktspræsident: „Bror Davila, hvad ønskede du egentlig at tale med mig om den dag for mange år siden, da du besøgte mig i Bogota?" Jeg fortalte ham, at jeg kom for at bede om afløsning. Han smilede kærligt og sagde: „Jeg vidste hvad du ville mig. Lige fra det øjeblik du ringede for at træffe aftalen med mig og til du kom hjem til mig, bad jeg til at der måtte ske noget på vejen hen til mig, som kunne få dig til at ændre beslutning."

Denne oplevelse har hjulpet mig til at vidne om at vore ledere er inspirerede, og at vi ydmygt bør følge dem, og være villige til at acceptere de kaldelser og afløsninger som de giver os.

Somme tider føler et medlem vrede, fordi de ikke synes at de har udført deres opgave godt nok, enten fordi de ikke har forstået deres pligter tilstrækkeligt eller fordi de er blevet overset. I så fald kan en afløsning forekomme som en straf.

Når medlemmer har vanskeligt ved at klare deres kaldelse, så kan lederne opmuntre dem, hjælpe dem og ind imellem irettesætte dem, og derpå vise større kærlighed (se L&P 121:43).

Hvis vi skal undgå at blive fornærmede når vi afløses, må vi passe vore åndelige rødder omhyggeligt. Efterhånden som vi kommer nærmere Herren, vil vi forstå at enhver kaldelse er en indbydelse til at hjælpe Jesus Kristus med at „tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Vi får også større tro på at den leder, som kalder og afløser, handler på Herrens vegne. □

„Mange af vore dages helte er de rå, de rige og de strålende – blandt andet filmstjerner. Men jeg vil foreslå at vi fokuserer tydeligere på det i livet som har størst værdi."

HVAD ER ÆGTE STORHED?

Præsident Howard W. Hunter
Udøvende præsident for De tolvs Kvorum

Mange sidste dages hellige er lykkelige og nyder de muligheder livet tilbyder dem. Alligevel er jeg bekymret, fordi så mange af os er ulykkelige over, at vi ikke synes at vi opnår det ideelle. Jeg er især bekymret for dem der lever retfærdigt, men tror at de har gjort noget forkert, fordi de ikke i denne verden eller i kirken opnår det samme som andre.

Vi har hver især ønsker om at blive til noget i dette liv. Og hvorfor skulle vi ikke det? Vi må, som en har sagt, alle sammen kæmpe med en indre usigelig længsel efter at blive celestiale. Men der opstår vanskeligheder, når vi påvirkes af verdens definition på storhed.

Hvad er ægte storhed? Hvad er det som gør et menneske til noget stort?

Verdens helte

Vi lever i en verden der tilbeder sin egen form for storhed, og som frembringer sine egne helte. En nylig undersøgelse blandt unge mennesker mellem 18 og 25 år, viste at mange af vore dages helte er de rå, de rige og de strålende – blandt andet filmstjerner og andre i underholdningsbranchen. Vi ser hele tiden verdens helte foran os – i tv og i ugeblade. Vi hører næsten dagligt om sportsfolk der slår rekorder, videnskabsmænd der gør forunderlige nye opfindelser, og læger der redder liv på helt nye måder. Vi ser enestående begavede musikere, kunstnere og arkitekter. Vi ser mennesker med perfekte tænder og ansigtstræk, med flot tøj, folk som kan gøre alt det som mennesker „med succes" gør.

Det er forståeligt at vi måske drager en sammenligning mellem hvad vi og de andre er – eller ser ud til at være – og mellem hvad vi har og de andre har, fordi vi hele tiden udsættes for verdens definition på hvad storhed er. Vi tillader os ofte at drage en uretfærdig og fejlagtig sammenligning, som får os til at føle os ufyldestgørende, utilstrækkelige eller, at vi ikke har succes. Sådanne følelser kan føre til at vi altid tænker på vore fejl og glemmer at se de aspekter i vort liv, som viser tegn på ægte storhed.

I 1905 kom præsident Joseph F. Smith med en dybsindig udtalelse om ægte storhed:

„Det som kaldes ekstraordinært, bemærkelsesværdigt eller usædvanligt kan være med til at skrive historie, men det er ikke det, der udgør det virkelige liv.

Når alt kommer til alt, er det af største betydning, at gøre de ting, som Gud har bestemt til at være alle menneskers almindelige lod. At være en dygtig far eller en dygtig mor er større end at være en dygtig general eller statsmand" (*Evangeliske Lærdomme*, s. 240).

Fotograferet af Steve Bunderson

Der findes ikke noget der hedder „øjeblikkelig storhed"

Denne udtalelse rejser et spørgsmål: Hvad har Gud ordineret som „menneskers daglige lod"? Det er naturligvis blandt andet det, der skal gøres for at være en god far eller en god mor, en god søn eller en god datter, en god elev eller et godt medmenneske.

Den store cellospiller, Pablo Casals, tilbragte morgenen før han døde, som 95–årig, med at øve sig på sin cello. Der findes ikke noget der hedder „øjeblikkelig storhed". Det er en livslang proces at blive noget stort, og det involverer problemer, som står i vejen under vor fremgang. Det kræver stadige anstrengelser med små daglige opgaver. Det er især de tusindvis af små gøremål, tjenesteydelser og opofrelser som består i at give, eller ofre sit liv for andres og Herrens skyld. Det omfatter at vi vinder kundskab om vor Fader i Himlen og evangeliet. Det omfatter blandt andet også at føre andre til troen og ind i Herrens riges fællesskab. Dette vækker i reglen ikke opmærksomhed eller bringer anerkendelse i verden.

Profeten Joseph var det travleste menneske, men han havde alligevel tid til at henvende et trøstende ord til en lille dreng.

„Jeg tror fuldt og fast på at der er mange store, ubemærkede og glemte helte blandt os – som for eksempel den mor der tilbringer timer med at passe et sygt barn."

Joseph Smith – en „hverdags-kristen"

Joseph Smith erindres almindeligvis ikke som general, borgmester, arkitekt, redaktør eller præsidentkandidat. Vi husker ham som genoprettelsens profet, en mand der forpligtede sig til at elske Gud og fremme hans værk. Profeten Joseph var en hverdags-kristen. Han var interesseret i de små ting, de daglige tjenestegerninger og omsorgen for andre. Lyman O. Littlefield var som 13-årig med ham i Zions lejr, som gik til Missouri. Han fortalte senere følgende hændelse om en lille og alligevel betydningsfuld, personlig tjenestegerning som profeten ydede ham, mens han levede:

„Rejsen var utrolig vanskelig for os alle, og de fysiske lidelser gjorde, sammen med bevidstheden om de forfølgelser vore brødre vi rejste hen for at hjælpe, måtte udholde, at jeg en dag blev frygtelig deprimeret. Da lejren var rede til at bryde op, satte jeg mig træt og nedslået ude i vejsiden. Profeten var den travleste i lejren, og alligevel så han mig. Han forlod sine presserende pligter bare for at sige et trøstende ord til et barn. Han

lagde sin hånd på mit hoved og sagde: ‚Har du ingen steder at være, min dreng? Hvis du ikke har det, så må vi sørge for at du får det.' Dette gjorde et sådant indtryk på mig, og det forsvandt ikke selv efter mange års bekymringer" (I George Q. Cannons: *Life of Joseph Smith the Prophet*, s. 344. Deseret Book Company, Salt Lake City, 1986).

En anden gang blev sherif Thomas King i Adams County sammen med flere andre sendt ud for at arrestere profeten og overgive ham til guvernør Boggs' udsendinge i Missouri. Sherif King blev dødssyg og profeten tog ham med hjem til sit hus i Nauvoo, hvor han plejede ham som en bror i 4 dage (Cannon, s. 372). Profeten gjorde ofte små, gode og alligevel betydningsfulde tjenestegerninger.

Ældste George Q. Cannon har skrevet følgende om åbningen af forretningen i Nauvoo:

„Profeten tøvede ikke med selv at arbejde i forretningen og ved produktionen. Det evangelium, han forkyndte, handlede lige såvel om timelig frelse som om åndelig ophøjelse, og han var parat til at udføre sin del af det praktiske arbejde. Det gjorde han uden tanke for personlig vinding" (Cannon s. 385).

Profeten skrev i et brev:

„Forretningen har været fyldt med mennesker til overflod og jeg har stået bag disken hele dagen. Jeg har udleveret varer så støt som nogen anden ekspedient I nogensinde har set, for at hjælpe dem som ellers måtte klare sig uden jule- og nytårsmiddag, fordi de manglede lidt sukker, sirup, rosiner osv.

Det gjorde jeg også for at tilfredsstille mig selv, for jeg elsker at gøre noget for de hellige og at tjene alle mennesker, i håb om at Herren vil ophøje mig når tiden er inde" (Cannon, s. 386).

Ægte storhed handler i det store og hele om at skabe succes som ældsternes kvorumssekretær eller som lærerinde i hjælpeforeningen, eller som et kærligt medmenneske eller en ven, der er parat til at lytte, om at gøre sit bedste i livets daglige kampe – eventuelt ved hjælp af fejltagelser – og trods livets vanskeligheder til stadighed kunne bidrage til andres fremgang og lykke, samt sin egen evige frelse – det er ægte storhed.

Ubemærkede helte

Jeg tror fuldt og fast på at der er mange store, ubemærkede og glemte helte iblandt os. Jeg taler om de af jer, der stille og trofast gør det som I bør gøre. Jeg taler om de af jer, der altid er der og altid er villige. Jeg taler om den mor, som time efter time, dag og nat, passer et sygt barn. Jeg mener også dem der frivilligt giver blod eller arbejder for ældre mennesker. Jeg tænker på de af jer, der trofast udfører jeres ansvarsopgaver i præstedømmet og i kirken.

Jeg taler om de, der er ærlige og gode og arbejder hårdt med deres daglige opgaver, men som også tjener Mesteren og er hyrder for hans får.

Jeg har ikke i sinde at nedvurdere de store resultater der opnås i verden, og som har givet os så mange muligheder for at skabe skønhed, kultur og orden i vort liv. Jeg foreslår bare at vi koncentrerer os mere bevidst om det i livet som har størst værdi. Frelseren sagde: „Den, der er størst iblandt jer, skal være jeres tjener" (Matt. 23:11).

Det ligger inden for alles rækkevidde at opnå storhed

Når vi vurderer vort liv, så er det vigtigt at vi ikke kun ser på vore resultater, men også på de forhold under hvilke vi har arbejdet. Vi er individuelle mennesker. Vi har hver især forskellige udgangspunkter i livet. Vi består hver især af vor egen blanding af talenter og evner. Vi har hver især vore udfordringer og vore kampe at udkæmpe.

Men det forekommer mig at den storhed, som vor Fader i Himlen ønsker at vi skal stræbe efter, ligger inden for alles rækkevidde, som befinder sig inden for evangeliets rammer. Det er de almindelige opgaver vi udfører som har den største positive virkning på andres tilværelse, sammenlignet med det som verden så ofte forbinder med storhed. Vi får også allesammen et ubegrænset antal muligheder for at udføre mange små opgaver, som i den sidste ende får den største indvirkning for andre.

De små ting er betydningsfulde. Vi husker ikke det beløb som farisæeren tilbød, men vi husker enkens skærv, vi husker ikke hvilken magt og styrke filisternes hær havde, men vi husker Davids mod og overbevisning.

Vi vil ganske enkelt udtrykke beundring for dem, som i det stille fremmer Herrens værk på så mange, men betydningsfulde måder, de som er jordens salt og som styrker verden, og som er alle nationers rygrad. Hvis I holder ud til enden, og hvis I er tapre i Jesu vidnesbyrd, så vil I opnå ægte storhed, og I vil en dag komme til at leve i nærheden af vor Fader i Himlen.

Som præsident Joseph F. Smith sagde: „Lad os ikke prøve at erstatte det sande liv med et kunstigt" (*Evangeliske Lærdomme*, s. 240). Lad os huske at gøre det som Gud betragter som det vigtigste og nødvendige – selv om verden måske betragter det som ubetydeligt og unødvendigt – det vil i den sidste ende føre til ægte storhed. □

BØRNESTJERNEN

Februar 1988

ISBN 0107-2145

HVEM ER DENNE PROFET?

JennaVee Allgrunn

1 Født den 19. juli 1876
Ordineret til apostel af sin egen far
Læste Mormons Bog to gange før han var 10 år
Blev kirkens præsident da han var 93 år.

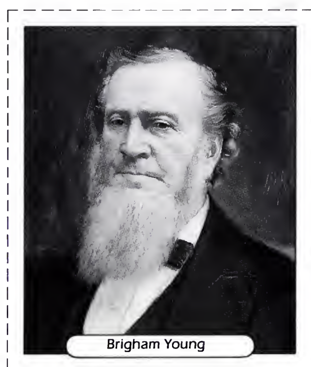
2 Født den 28. marts 1895
Lærte Trosartiklerne udenad, mens han malkede køer
Elskede at hjælpe lamaniterne
Skrev *Tilgivelsens Mirakel*

3 Født den 4. april 1870
Havde Mormons Bog i blindskrift
Skrev en liste over sine mål, opstillede nogle leveregler, som han efterlevede hele sit liv
Fik afsendt tonsvis af mad og tøj til Europa, til mennesker som led af følgerne efter den 2. verdens krig

4 Født den 13. november 1838
Blev forældreløs i en alder af 13 år
Var på mission på Hawaii som 15-årig
Fik åbenbaringen i Lære og Pagter afsnit 138

5 Født den 1. juni 1801
Lærte at blive en god leder under sin vandring med Zions lejr
Førte pionererne over sletterne til Utah
Var kirkens præsident i mere end 29 år, længere end nogen anden profet

6 Født den 1. marts 1807
Omvendte omkring 1800 mennesker på en mission i Storbritannien
Som barn reddede han med nød og næppe livet flere gange
Skrev sine oplevelser ned i en mindebog

Brigham Young

7 Født den 28. marts 1899
Voksede op på en gård
Begyndte velfærdsprogrammet for at hjælpe mennesker i nød
Lærte at spille klaver og flere andre musikinstrumenter

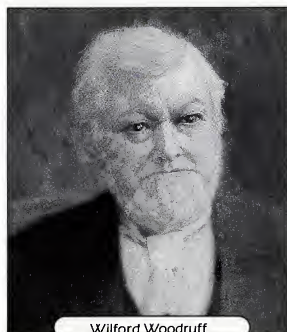
JONAS OG DEN STORE FISK

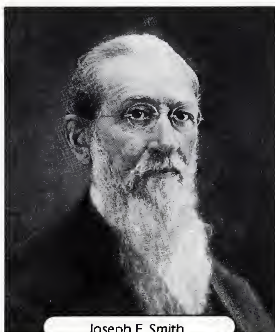
Jane K. Priewe

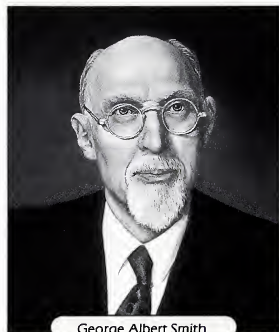
Jonas gjorde ikke som Gud havde bedt ham om, og derfor fik Gud en stor fisk til at sluge Jonas. Han opholdt sig i fisken i tre dage og tre nætter før Gud lod fisken kaste Jonas op på landjorden. Hjælp Jonas med at finde vej ud af fiskens mund.

Illustreret af Beth Whitaker

Wilford Woodruff

Joseph F. Smith

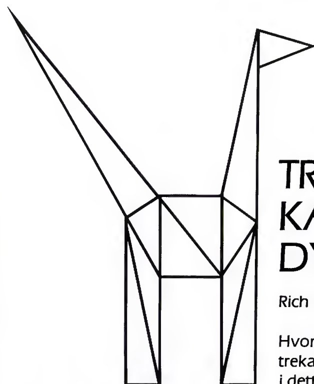

George Albert Smith

Joseph Fielding Smith

Harold B. Lee

Spencer W. Kimball

Svar: 1. Præsident Joseph Fielding Smith, 2. Præsident Spencer W. Kimball, 3. Præsident George Albert Smith, 4. Præsident Joseph F. Smith, 5. Præsident Brigham Young, 6. Præsident Wilford Woodruff, 7. Præsident Harold B. Lee

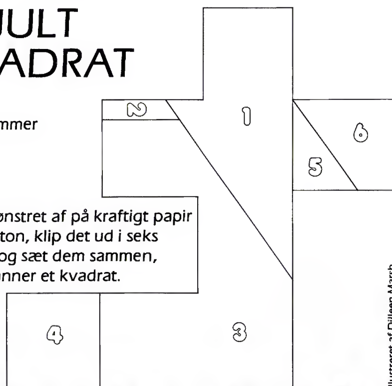
TRE-KANT-DYR

Rich Latta

Hvor mange trekanter er der i dette „dyr"?

SKJULT KVADRAT

Milt Hammer

Tegn mønstret af på kraftigt papir eller karton, klip det ud i seks stykker og sæt dem sammen, så de danner et kvadrat.

Illustreret af Dilleen Marsh

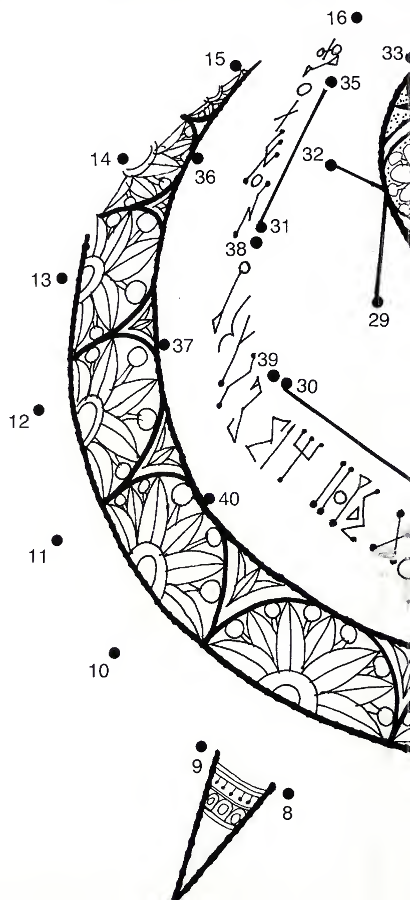

Illustreret af Shauna Mooney og Elhamy Naguib

TROENS KOMPAS

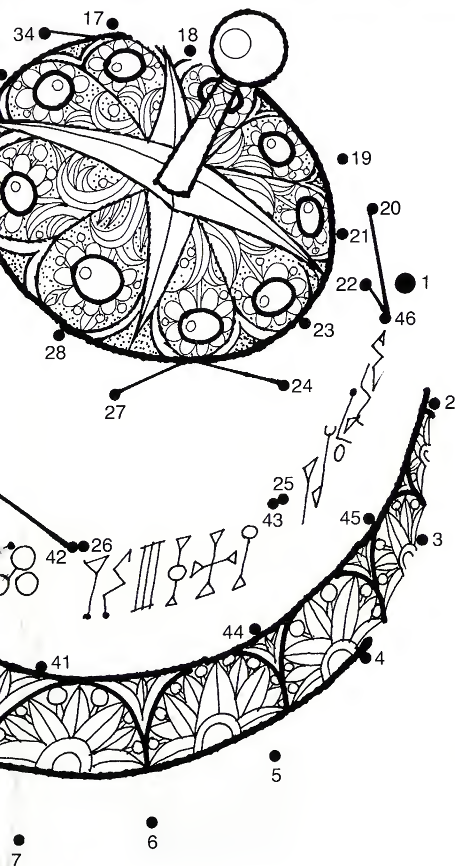
Pat Graham

Lad os derfor være tro mod ham
(1 Nephi 7:12)

Forestil jer at jeres far en dag sagde til jer og jeres familie at I skulle ud på en rejse. Men han vidste ikke hvor lang tid I skulle være væk eller hvor I skulle hen. I skulle kun have mad og telt med, og I havde intet kort som I kunne rejse efter. Ville I være parate til at tage afsted sammen med ham? Det ville kræve stor tro at gå med til at gøre det, som jeres far beder jer om. *Tro* er et af evangeliets første principper.

Læs i Mormons Bog, 1 Nephi, om Lehis rejse til det forjættede land. Vor himmelske Fader førte an for Lehis familie, ved hjælp af en mærkelig kugle, som kaldtes Liahona. Denne kugle var en slags kompas, der virkede alt efter hvilken tro og lydighed Lehi og hans familie udviste. Når de var lydige, pegede viserne i den retning de skulle rejse, og til steder hvor de kunne finde mad. Ind imellem stod der også noget skrevet på Liahona, og derved fik de ekstra hjælp. Men når de ikke var trofaste eller beklagede sig og skændtes, så virkede Liahona ikke.

Ville det ikke være skønt at have en sådan Liahona, som kunne fortælle os hvad vi skulle gøre hver eneste dag? Vi har fået at vide at vores samvittighed kan sammenlignes med denne Liahona, og at den kan hjælpe os med at finde ud af hvordan vi skal leve, alt efter vor tro og lydighed mod vor himmelske Faders bud og befalinger.

Anvisninger:

1. Tegn fra prik til prik, så du kan se hvordan Liahona kan have set ud.
2. Klip figurerne af Lehi og hans familie ud. Lim figurerne på kraftigt papir og klip dem ud igen. Fold efter de punkterede linier.
3. Stil figurerne op til jeres familieaften, mens du fortæller historien om deres rejse til det forjættede land. Fortæl hvad hver enkelt i familien gjorde eller ikke gjorde, som viste deres tro gennem lydighed. □

LAD OS FØRE DAGBOG

Skriv det, som I har set og hørt . . .

Thi se, ud af bøgerne, som er blevet skrevet, og som skal skrives, skal dette folk dømmes, thi ved dem skal deres gerninger blive kendt af menneskene (3 Nephi 27:23, 25).

Jeanne W. Pittman

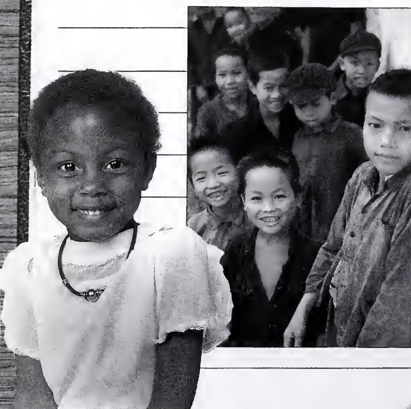
Da Lehi og hans familie rejste til Amerika, medbragte de forsyninger, telte og optegnelsen om deres folk. Hvorfor tog de denne optegnelse med? Lige siden Adams tid har Guds folk fået befaling om at føre optegnelser over deres gerninger.

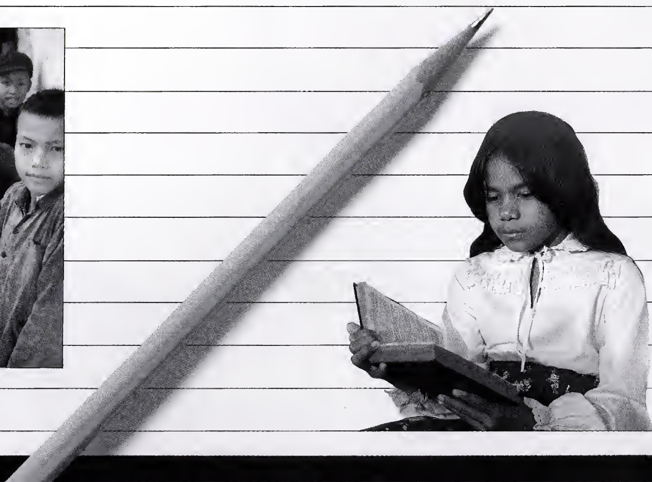
Jesus Kristus befalede også nephiterne at nedskrive alt om sit besøg hos dem i Amerika, specielt det han lærte folk. Disse optegnelser, og mange andre som dem, det er vore hellige skrifter.

I vil måske sige: „Jamen det *jeg* skriver vil aldrig blive hellig skrift." Hvordan kan du vide det? Du bliver måske en af kirkens fremtidige ledere, hvis liv bliver en vigtig del af de hellige skrifter, der skal skrives.

„Men mit liv er ikke særlig interessant," protesterer du. Det virker måske ikke så interessant for dig lige nu, men om hundrede år vil dine tip-tip-oldebørn måske synes at det er spændende at vide hvad der skete mens du levede på jorden.

Levede du da den første raket blev sendt ud i rummet og da et menneske for første gang gik på månen? Nej vel? Men det gjorde dine forældre og bedsteforældre. Har de skrevet om disse begivenheder? I lever i en tid hvor rumfartøjer tager billeder af planeter i det fjerne, hvor der bliver bygget templer over hele verden, og hvor vor himmelske Fader giver vidunderlige åbenbaringer. Skriver I om disse ting i jeres dagbog?

Er du blevet døbt? Forbereder du dig til at blive døbt snart? Hvad mener du om en så vigtig begivenhed? Har du skrevet i din dagbog hvad du føler?

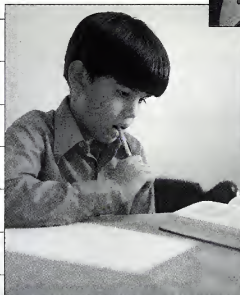
Hvilke lege eller boldspil holder du af? Hvilke bøger læser du? Hvilke tv-programmer ser du, og hvad handler de om? Hvilken historie holder du mest af i skrifterne? Hvad gør du hver dag for at leve mere som Jesus ønsker at du skal?

Præsident Spencer W. Kimball sagde: „Folk bruger ofte den undskyldning, at deres tilværelse er uden større begivenheder, og at ingen vil være interesseret i det, de har gjort. Men jeg forsikrer jer, at hvis I vil føre jeres dagbøger og optegnelser, så vil de sandelig blive kilder til storslået inspiration for jeres familier, jeres børn, jeres børnebørn og andre, ned gennem generationerne" (*Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 6).

Hvis du stadig synes at det er så svært at vide hvad du skal skrive hver dag, så kunne du skrive en kopi af „Min dagbog", på den efterfølgende side. Sæt den ind i en notesbog og benyt den som din dagbog. Eller også kan

du benytte denne side som eksempel på hvad du kunne skrive i den mindebog som du allerede er i gang med. Når du bliver ældre, vil du sikkert læse i din dagbog igen og sige: „Det er virkelig interessant – trods alt!" □

MIN DAGBOG

Dato:

Det skete i dag i skolen/hjemme/i kirken, og hvad mente jeg om det:

Noget nyt jeg lærte i dag:

Det gjorde jeg sammen med mine venner i dag:

Det gjorde jeg sammen med min familie i dag:

En ting som aviser og tv-avisen siger er sket i verden i dag, og hvad jeg synes om det:

I dag læste jeg følgende i mine skrifter:

I dag er jeg taknemmelig for:

Et mål jeg arbejder på at nå og min fremgang imod det:

„Udvandringen fra Jerusalem" – af Minerva Tiechert. Velvilligst stillet til rådighed af Brigham Young University Art Collection.

FORSKNING OG MORMONS BOG

NEPHI OG UDVANDRINGEN

Sidste dages hellige tror på at Mormons Bog rummer nogle væsentlige hebraiske karaktertræk, en tro som mange lærde, der ikke er sidste dages hellige har enten latterliggjort eller syntes er ubetydelig. Imidlertid har flere og flere lærde opdaget slående hebraiske paralleller til Mormons Bog, noget som støtter denne bogs påstand om, at den er stærkt forbundet med jøderne og deres lærdomme. For nylig bemærkede nogle forskere, George Tate, John W. Welch og Avraham Gileadi, at et af de vigtigste hebraiske emner, om underkuelse og guddommelig befrielse, er et gennemgående tema gennem hele 1 Nephi.

Nephi var selv israelit, født af jødiske forældre og opdraget i Jerusalem. Han fortæller i sin optegnelse at hans far underviste ham i sine lærdomme, og at han også fik del i jødernes lærdom (1 Ne. 1:1–2). Med denne baggrund havde Nephi kendskab til vigtige dele af hebraisk historie og litteratur.

Nephi havde adgang til beretningen om udvandringen, som stod på messingpladerne, og de indeholdt de Fem Mosebøger og en beretning om israelitternes udfrielse fra Ægypten (1 Ne. 5:11, 15). Men selv inden Lehis familie havde fået messingpladerne, som

utvivlsomt har været en hjælp i Nephis studium, kendte Nephi historien om udvandringen (se 1 Ne. 4:1–3).

Nephis kendskab til historien om udvandringen svarer til hans tilsyneladende kendskab til at udvandringens cyklus var et gennemgående mønster i litteraturen. Udvandringens cyklus er et gennemgående mønster, hvor der forekommer underkuelse eller slaveri og derpå guddommelig befrielse, og forfra igen, hvilket ofte nævnes i Bibelen og i andre jødiske skrifter.

Selv om en udvandringscyklus handler om begivenheder der passer ind i befrielsens mønster, så er begivenhedernes rækkefølge ikke væsentlig. Således forekommer Nephis beretning ikke altid i samme rækkefølge som den Moses benyttede i sine skrivelser, men der står utallige begivenheder nævnt i forbindelse med udvandringen, nogle af dem er opstillet på medfølgende skema. (På skemaet er kun nogle få eksempler. De er ikke fyldestgørende og der er ikke gjort forsøg på at opstille dem parallelt efter deres betydning). Der findes mange lignende tilfælde, og resultaterne er altid de samme: Når folket er ankommet til det forjættede land, ved de at Herren er Gud og at han reddede dem fra at gå til grunde.

En sidste karakteregenskab ved udvandringens cyklus er at den markerer en begyndelse og en afslutning på en tidsperiode. Efter en lang række lokale udvandringscyklus'er, slutter epoken med den profeterede afsluttende udvandring fra Babylon – ud af den ugudelige verden.

Det sidste vidnesbyrd om udvandringen i de sidste dage er den samme som det vidnesbyrd der blev givet om udvandringen fra Ægypten og fra Jerusalem: „Alt kød skal kende, at jeg, Herren, er din Frelser og din Forløser, den mægtige i Jakob" (1 Ne. 21:26; Es. 49:26).

Nephis anvendelse af udvandringens cyklus viser at han frit benyttede hebræernes litteratur som forbillede. Hans skrivelser i 1 Nephi er fyldt med underbyggende hebraiske former for profetisk tale, hebraiske udtryk og litterære emner. Det er sandelig en optegnelse der består af „jødernes lærdom" (1 Ne. 1:2). □

PARALLELLER IMELLEM 1 NEPHI OG 2 MOSEBOG

1 Nephi	**2 Mosebog**	**Fælles emner i begge beretninger**
1:6; 16:16	13:21	Herren viser vejen
1:20	1:11–16	undertrykkelse
2:2	3:7–18	Herrens befaling om at drage afsted
2:6–7	3:18; 15:22; 20:25	ofringer til Herren efter tre dagsrejser
2:11–12; 5:2; 16:20	15:24; 16:2–3	folket knurrer mod Herren
2:15; 3:9; 10:16	18:7; 33:8	de boede i telte
2:20	3:17	løfte om et nyt arveland
4:12	17:8–13	sejr over fjenderne
7:6–7	14:12	oprørerne ønskede at vende tilbage
9:1–4	17:14	en optegnelse over rejsen
11:1–14:27	19:19–31:18	befalinger af et himmelske sendebud på et højt bjerg
15:6–16:5	19:3–25	en profet belærer folket efter guddommelig anvisning
16:10	7:9–21; 8:16; 14:16	fysiske mirakler (staven og Liahona)
17:3–5	16:11–18	Herren skaffer mad
17:4	16:35; 5 Mosebog 8:2	en længere ørkenvandring
17:6	16:3; 17:1	trængsler i ørkenen
17:26; 18:8–23	14:21–22, 29; 15:19	vandring gennem havet
17:55	14:31; 20:12	erkendelse af Herrens magt
18:7	18:3–4	der blev født to sønner i ørkenen
18:8	14:21	Herren fremkaldte blæst
18:9	32:18–19	ugudelig lystighed
18:20	32:10	Herren truer med tilintetgørelse
18:23–25	Josua 11:23	et forjættet land i arv
19:11	20:18	lyn og torden

I Ferdinand Magellan og Vasco da Gamas land undersøger tusindvis af omvendte de nye aspekter ved en åndelig livsførelse.

DE HELLIGE I PORTUGAL

Don L. Searle

Den unge portugisiske arkitekt, Alcino Silva, sad på sit kontor og arbejdede en eftermiddag i december 1976, da han i radioens nyhedsudsendelse hørte om en gruppe amerikanske missionærer, som netop var ankommet til hans by, Porto, der er den største by i det nordlige Portugal. Da to af dem bankede på hans dør samme aften, blev han overrasket over at de så hurtigt havde fundet frem til hans familie.

Han og hans hustru, Nazare, var meget modtagelige undersøgere lige fra begyndelsen. De begyndte omgående at efterleve de sidste dages helliges lærdomme, som missionærerne lærte dem om, blandt andet tiendeloven. Nazare, der var opdraget som katolik, havde „aldrig drømt om, at der fandtes nogen anden kirke". Men hun følte at alt hvad missionærerne belærte dem om passede ind i det hun allerede troede. „Da de fortalte at familien kan blive evig – og ikke kun eksisterer i dette liv – var det noget af det mest forunderlige jeg kunne forstille mig," sagde hun.

Derpå fulgte opfordringen til at blive døbt – men Alcino sagde nej – de var endnu ikke parate til at indgå en sådan forpligtelse.

Hans hustru følte en indre uro over hans beslutning, eftersom hun allerede i sine bønner havde spurgt Gud om det, missionærerne lærte dem var sandt, og havde modtaget et vidnesbyrd om at det var sandheden. Dengang vidste hun ikke at Alcino kæmpede en indvendig kamp med sine følelser i sit sind. Da missionærerne forlod familien Silvas lejlighed den mandag aften, blev han grebet af modstridende ønsker: „Kald dem tilbage . . . nej . . . jo, kald dem tilbage . . . nej."

Missionærerne skulle komme tilbage om fredagen. Men midt på ugen følte de sig inspireret til at besøge familien Silva igen. „Ja," sagde Alcino til dem, „nu da I er her, kunne vi måske sætte en dato for vores dåb."

De blev døbt i februar 1977 og familien Silva tilsluttede sig en lille medlemsskare af sidste dages hellige i Porto. Både Alcino og Nazare har siden siddet i forskellige lederstillinger i kirken, som er vokset i deres område. Han er nu præsident for Porto stav i Portugal – den anden stav i hans land.

En indvielsesbøn

Familien Silva er måske den slags medlemmer, som ældste Thomas Monson fra De tolvs Råd så for sig, da han indviede Portugal til missioneringen den 22. april 1975. Omgivet af nogle få missionærer på en vindomsust høj uden for Lissabon, bad han en bøn om velsignelser for „disse medlemmer, som var forsamlede denne morgen. De er i ordets rette betydning pionerer hver eneste en af dem . . . fordi de viser andre den vej de skal gå. Himmelske Fader, hjælp denne medlemsskare til at vokse".

Den dag stod de et sted ikke langt fra Cabo da Roca, det vestligste punkt i Europa, hvor det blågrønne Atlanterhav skyller ind over den dybt sorte kystlinies bolværk. Det hvide skumsprøjt ligner mønstrene i de smukke portugisiske kniplinger. I sin indvielsesbøn sagde ældste Monson: „Fader, vi ved at det var fra dette land at fortidige søfarere og opdagelsesrejsende drog ud, og at det portugisiske folk var i besiddelse af

eventyrets ånd, da de i tillid til dig sejlede ud for at finde ukendte lande. Lad dem også sætte deres lid til dig, når de nu undersøger disse sandheder, som kan føre dem til evigt liv."

Den bøn, som præsident Monson, der nu er andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, dengang bad, bliver nu rigeligt besvaret, eftersom kirken lige nu vokser hurtigt i Portugal.

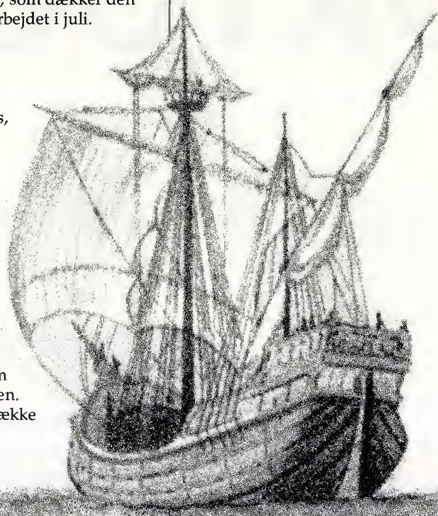
Sidste dages hellige missionærerne ankom første gang til landet sidst i 1974, da de havde fået tilladelse til det af den portugisiske regering. I juli 1975 var der kun 100 portugisiske sidste dages hellige. I 1978 havde kirken over 1000 medlemmer i Portugal. I midten af 1984, var der omkring 5000, og siden da er medlemstallet fordoblet. Man anslår at der var over 11 tusinde sidste dages hellige i Portugal ved slutningen af 1987. Lissabon missionen i Portugal blev delt sidste år, og den nye portugisiske mission i Porto, som dækker den nordlige del af landet, påbegyndte arbejdet i juli.

Et forberedt folk

Tidspunktet for indførelsen af evangeliet var perfekt, siger Vitor Martins, der er præsident for Lissabon stav i Portugal. Herren har utvivlsomt forberedt mange portugisere, så de var parate til at modtage evangeliet, forklarer han. Præsident Martins var blandt de første, der blev omvendt. Han siger at portugiserne er meget ydmyge, og mange er parate til at lytte til missionærerne med et åbent sind.

Hans landsmænd er også „parate til at give og er ivrige efter at hjælpe andre". Det betyder at mange af dem bliver stærke i deres arbejde for kirken. Præsident Martins nævner en lang række eksempler fra sin stav, blandt andet Antonio og Mae Leme.

Familien Leme hører også til de sidste dages hellige pionerer i Portugal. De er født i Brasilien og flyttede til Europa i 1965, da Antonio, der er pilot, blev ansat ved den portugisiske luftfart. Mae Leme var i færd med at hjælpe sin søn med at gøre sig fortjent til Eagle spejderudmærkelsen, da hun mødte Geraldine Bangerter, som kom for at hjælpe en gruppe spejdere. Mae blev hurtigt klar over at søster Bangerter var hustru til Wm. Grant Bangerter, der var missionspræsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Portugal. (Ældste Bangerter blev kaldet til De halvfjerds' første Kvorum i april 1975, mens han virkede som missionspræsident). Mae viste høflig interesse da hun lærte mere om kirken, og søster Bangerter sendte omgående missionærer til hende. Fami-

1. Monumentet ved Tagusfloden i Lissabon, er rejst til minde om de portugisiske opdagelsesrejsende som viste vejen til Afrika og den nye verden. På monumentes sokkel ser vi til højre prins Henry (1394–1460), den opdagelsesrejsende, som opfordrede portugiserne til at sejle ud og udforske verden. 2. „Atlanterhavet med skummende hvide bølgetoppe, der ligner fine, portugisiske kniplinger," neden for fyrtårnet ved Cabo da Roca. 3. Præsident Alcino Pereira da Silva fra Porto stav med sin hustru, Maria Nazare Oliveira Martins Silva, som var blandt de første i Portugal, der tog imod missionærerne. 4. Som et symbol på kirkens udvikling i Portugal står denne kirkebygning i Portimao. Det var den første der blev bygget i Portugal, men er nu en af mange. 5. Antonio Leme, biskoppen for Oreias ward i Lissabon, sammen med sin hustru, Mae. Biskop og søster Leme kom oprindeligt fra Brasilien, og de hører til kirkens pionermedlemmer i Portugal.

„PORTUGISERNE HAVDE EN EVENTYRETS ÅND, DA DE SØGTE EFTER UKENDTE LANDE. MÅ DE SÆTTE DERES LID TIL DIG, NÅR DE UNDERSØGER DE SANDHEDER, DER FØRER TIL EVIGT LIV" (PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON).

2

4

5

PORTUGAL

lien Leme undersøgte kirken grundigt – i syv måneder. Der var stadig kun forholdsvis få medlemmer, der samledes på et værelse i et hotel i Lissabon, dengang familien Leme tilsluttede sig kirken.

Nu er Antonio Leme biskop i Oeiras ward, som blev dannet i en forstad til Lissabon først på året. „Jeg tror virkelig på, at når Gud kalder os til et arbejde, så vil han også give os midlerne til at udføre det," siger han tankefuldt. Da han nåede den alder, hvor piloter bliver pensioneret, var han så travlt optaget af sine stillinger i kirken, at han ikke følte at han var blevet pensioneret. „Men," tilføjer han, „det er et privilegium at tjene. Jeg bliver aldrig træt af at anvende min tid på kirken."

Nye kirkebygninger

En af de største vanskeligheder som medlemmerne i Portugal har, siger biskop Leme, er transporten til møderne. Kun få har bil og selv de offentlige transportmidler er dyre at benytte. Hjemmelærernes og besøgslærerindernes arbejde er vanskeligt at få udført, og mange af medlemmerne synes at kirkebygningerne ligger for langt væk til at de kan gå til møderne.

Biskop Manuel Joao Correia Teles fra Lissabons 4. ward sætter sin pegefinger midt på kortet over sit ward og siger: „Hvis vi havde en kirkebygning her, så ville tilstedeværelsen fordobles." I begyndelsen af 1987 var der i Lissabon, hvor der er omkring en million mennesker, kun to kirkebygninger, som lå langt fra hinanden, til hele 4 ward. De blev oprindelig bygget til andet brug, ligesom de fleste andre kirkebygninger i landet, og de er ombygget til mødehuse.

„Kirken vokser hurtigt, og somme tider må vi bare løbe rundt for at finde et sted, hvor vi kan leje os ind," siger Jose A. Teixeira, der er regionalleder for økonomi og optegnelser i kirken i Lissabon. Der er adskillige SDH-kirker under opførelse i Portugal, siger han, og det er meningen at der skal påbegyndes flere i år.

Bror Teixeira, der var missionær i Portugal i 1980–82, bemærker at kirken stadig er forholdsvis lille i Portugal, men en kirke kan virke som symbol på stabilitet for undersøgerne. „Hvis du opdager at en kirke har en bygning, så kan du se at kirken er permanent," siger han.

Men selv om det ser ud til at være svært at få bygninger nok, så går det langt bedre med medlemmernes styrke, som nu for eksempel Brizida Inocensio, fra Faro gren i Algarvedistriktet. Hun blev omvendt, fordi hendes søn kom sammen med en SDH-ven. Søster Inocencio benytter ofte anledninger til at dele evangeliet med andre. Det var for eksempel en tilfældig samtale der satte Brizida i kontakt med en anden kvinde med det samme usædvanlige fornavn. Søster Inocencio begyndte at komme sammen med denne kvinde og tog hende med i kirke. „Hun er ikke medlem – endnu," siger søster Inocencio smilende.

Brizida Inocencio er blot et af de medlemmer, som bidrager med den kærlige og harmoniske ånd i Algarvedistriktet. Der er landskaber i Algarve, landets sydligste politiske amt, der udmærket kunne benyttes som emne til rejseplakater for „det solrige Portugal". I februar sætter modne citrusfrugter kulør på de mørke trægrupper, der ligger omkring familiehuse og ferieboliger. Strandene og kajpladserne ved Faro, Portimao, Albufeira og Lagos er om sommeren fyldt med turister fra mange lande. Kort derfra, inde i landet, går får og græsser mellem korkege, som baggrund for en hvidkalket villa, der ligger på en bakketop.

Den første SDH-kirkebygning, der blev opført i Portugal, ligger i Portimao. Denne by har også sine pionermedlemmer, som for eksempel Filomena Simaos familie. Søster Simao var en ung pige, da hendes familie hørte om evangeliet. „Jeg følte ånden så stærkt" – da missionærerne besøgte hendes hjem, siger hun. Hun var parat til at acceptere princippet om nutidsåbenbaring, fordi hun vidste at en kærlig himmelsk Fader sørger for at hans børn vil få del i sandheden i enhver tidsperiode.

Hun mødte modstand fra et par af sine kammerater, da hun var blevet døbt, men hun bevarede sit venskab med mange af dem, ved stadig at elske sin næste, hvad enten de accepterede evangeliet eller ej. Senere, under en fuldtidsmission i England, fik hun mange åndelige oplevelser som hun stadig trækker på.

Unges udfordringer

Det kan være vanskeligt at være ung sidste dages hellig i Europa, siger den 18-årige Carla Duarte Figueiredo fra Oeiras. Carla er født i Rhodesia (nu Zimbabwe), men hun har tilbragt en tredjedel af sit liv i Portugal. Hun har også boet 6 år i Spanien, da hendes mor blev sendt dertil i kraft af sit arbejde. (Hendes forældre er skilt). Carla er en udadvendt ung pige, med rødt hår og et beredvilligt smil, og hun taler engelsk, spansk og portugisisk.

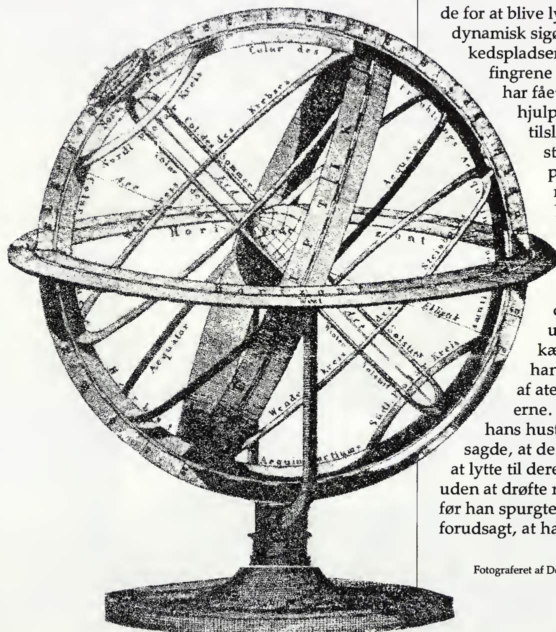
„Man må være stærk, *meget* stærk for at være medlem af kirken," siger hun. De unge i Portugal udsættes ikke kun for de almindelige teenagers fristelser, såsom alkohol, narkotika og umoral, men også ligegyldighed og somme tider en fjendtlig holdning over for åndelige standarder. „Jeg ved at jeg skal overholde visdomsordet, fordi det er godt for mig," forklarer Carla. Men når venner og bekendte spørger hvorfor, og jeg prøver at forklare dem det, „så lytter de ikke længere".

Den 15-årige Carlos Teixeira fra Porto siger at aktiviteterne kan tiltrække kærnen af unge sidste dages hellige, som har forpligtet sig, og give dem mulighed for også at involvere venner som ikke er sidste dages hellige. Dans og drama er populære aktiviteter, men også sporten er populær. En bordtennis-turnering på en regnfuld lørdag, og det tiltrækker en lille, men ivrig gruppe deltagere og tilskuerer i stavscentret (bygningen er et stort ombygget hus, som udnyttes godt. I en

anden del af huset er der dåbsmøde, og i et lokale ovenpå er der planlægningsmøde for en aktivitet i wardets hjælpeforening). Kirkemedlemmerne i Porto „forsøger ihærdigt at føre søskende til sandheden", siger Carlos.

Omkring 40% af missionærerne i Portugal er portugisere eller brasilianere, og de unge mennesker over hele Portugal reagerer positivt på udfordringen til at missionere. De yder deres ofre. Værnepligten i militæret kan forkorte en mission. Universiteterne er ikke positivt indstillet overfor en afbrydelse i studierne for at tjene religionen, hvor det kan blive svært at komme tilbage efter en afbrydelse.

Trods ofrene, siger Jose Teixeira (som ikke er i familie med Carlos), „så er den bedste beslutning jeg har truffet, at jeg tog på mission. Det var der jeg lagde grundvolden til mit forhold til kirken." Det var grundvolden for lederskab. Nu er han førsterådgiver i Lissabon stavspræsidentskab i Portugal. På samme måde støttes kirken over hele landet af andre stærke, hjemvendte missionærer.

Setubal stav, hvor der er omkring 1.800 medlemmer, har sædvanligvis omkring tyve unge mennesker på mission på ethvert tidspunkt. Setubal er en havneby, der ligger omkring 45 minutters kørsel syd for Lissabon. Distriktets grene ligger vidt spredte. Men „missioneringen går godt her. Medlemmerne hjælper meget," siger distriktspræsident Octavio da Silva Melo. Der blev døbt 380 i distriktet i 1986 – og det er ca. 20% af det samlede medlemstal i Portugal.

„Kirken vil vokse i Portugal. Portugiserne er gode mennesker, og det eneste der mangler for mange af dem er, at de hører og antager evangeliet, åbner deres hjerter og lader sig røre," tilføjer præsident Melo.

Man fornemmer den samme missionærånd i Coimbra, der ligger ca. tre timers kørsel nord for Lissabon. Det er en by, hvis rødder går helt tilbage til romertiden, og den strækker sig ud til alle sider, op ad bjergsider i alle mulige retninger. De gamle stræder snor sig ud og ind gennem byens hjerte, nogle veje er meget smalle – og de fører ofte ud til en åben plads eller gade. Bygningerne hæver sig, som trappetrin op fra Mondego floden. Portugiserne siger at man tager til Coimbra for at studere – et af byens universiteter kan dateres helt tilbage til 1290. Byen holder stejlt på sin traditionelle religion, men der er også fire SDH-grene og omkring 450 medlemmer i byen.

„Jeg har altid holdt af at hjælpe missionærerne. Andre mennesker er nødt til at kende evangeliet. Det må de for at blive lykkelige," siger Irene Marques, en lille, dynamisk sigøjnerkvinde, som sælger tøj på markedspladsen. Blandt hendes mange sølvringe på fingrene sidder et barns VDR-ring, som hun har fået foræret af en missionær, hun har hjulpet. Hun var i flere år ikke i stand til at tilslutte sig kirken, fordi hun mødte modstand hos sin familie, og alligevel har hun præsenteret mange andre mennesker for missionærerne og evangeliet. Hun har bevaret den samme begejstring for at missionere lige siden sin dåb for tre år siden, hvor hun blev døbt af en gammel ven, Joaquim Jose da Silva Aires, der er præsident for Coimbradistriktet. Præsident Aires er en venlig, udadvendt mand, som udstråler ægte kærlighed til sine medmennesker. Men han var skeptisk – ateist ud af en familie af ateister – da han mødte SDH-missionærerne. Missionærerne fik først kontakt med hans hustru, Domitila, som advarede dem og sagde, at de aldrig ville kunne få hendes mand til at lytte til deres budskab. Derfor kom de tre gange uden at drøfte religion, blot for at lære ham at kende, før han spurgte dem hvad de ville. Han sagde, som forudsagt, at han ikke var interesseret, men gav

Fotograferet af Don L. Searle

PORT

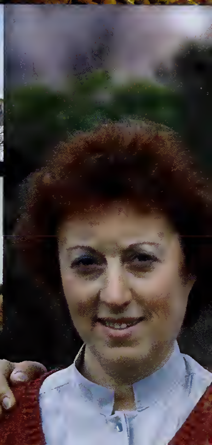

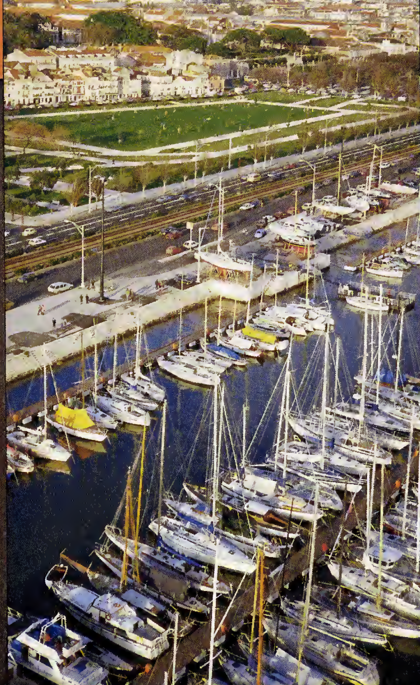

UGAL

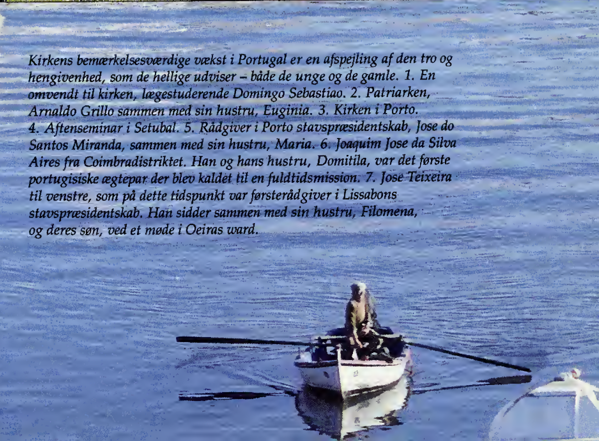

Kirkens bemærkelsesværdige vækst i Portugal er en afspejling af den tro og hengivenhed, som de hellige udviser – både de unge og de gamle. 1. En omvendt til kirken, lægestuderende Domingo Sebastiao. 2. Patriarken, Arnaldo Grillo sammen med sin hustru, Euginia. 3. Kirken i Porto. 4. Aftenseminar i Setubal. 5. Rådgiver i Porto stavspræsidentskab, Jose do Santos Miranda, sammen med sin hustru, Maria. 6. Joaquim Jose da Silva Aires fra Coimbradistriktet. Han og hans hustru, Domitila, var det første portugisiske ægtepar der blev kaldet til en fuldtidsmission. 7. Jose Teixeira til venstre, som på dette tidspunkt var førsterådgiver i Lissabons stavspræsidentskab. Han sidder sammen med sin hustru, Filomena, og deres søn, ved et møde i Oeiras ward.

dem tilladelse til at undervise sin hustru. Under den tredje lektie begyndte evangeliets budskab imidlertid at nå ind til ham. Han blev døbt sammen med sin hustru i juli 1977.

Første portugisiske missionærægtepar

Bror og søster Aires var det første portugisiske ægtepar, der blev kaldet på mission. Det var i 1984. Deres modenhed og sprogfærdighed gav dem en fordel fremfor yngre missionærer. De fik også gavn af deres kendskab til det protugisiske samfund og dets kultur, især når de talte med ægtepar.

Familien Aires bor i en dejlig stuelejlighed i et af de mange moderne huse der er opført i Coimbra (de fleste portugisere, som bor i forstæder, bor i sådanne lejligheder. Kun få har råd til at leje eller købe deres eget enfamilieshus). Bag lejligheden er der en garage, beregnet til bilen, og familien bruger den til forråd samt til de tropefugle som bror Aires opdrætter.

Bror og søster Aires har boet 25 år i Mozambique – som var en af Portugals tidligere kolonier i Afrika. De hører, lige som familien Cabral i Faro, Simao i Portimao og præsident Melo i Stubal, til de hundrede tusinder *retornadoer* portugisere, eller efterkommere af portugisere, som forlod Afrika og rejste til Portugal, da kolonierne blev selvstændige i midten af 1970-erne.

Mange af de mennesker, som boede i de tidligere kolonier, har tilsluttet sig kirken. Kirkens medlemmer siger at det kan være fordi de, der vendte hjem til Portugal fra Afrika, er mere åbne for nye ideer. De var også ydmyge og beskedne, fordi de ændrede levevis og mistede de fleste af deres jordiske ejendele, da de forlod Afrika.

„Vi mistede alt hvad vi havde," mindes Arnaldo Teles Grilo, der er patriark i Lissabon stav i Portugal. „Og det var gode ting."

Han arbejdede med bankforretninger i Angola. Han ejede fire huse og adskillige biler. Nu bor han sammen med sin hustru, Eugenia, i en lille lejlighed i en forstad til Lissabon. De har kun nogle få kunstværker til minde om Afrika, og i et hjørne nogle rester af det fine bibliotek de engang havde. „Livet blev meget hårdt for os, da vi kom hjem fra Afrika, fordi vi mistede så meget," siger bror Teles Grilo. Men, forklarer han, deres situation tvang dem til at tænke på betydningen af de store velsignelser, som missionærerne forelagde dem, da de blev undervist i evangeliet.

„Det er sandelig ikke noget offer!"

Familien Teles Grilos blev døbt i 1977 og senere beseglet i Schweiztemplet. Han drømmer om den dag, hvor der kommer et tempel i Portugal. Omkostningerne og besværligheden ved at rejse til Schweiz afholder mange værdige portugisere fra at tage til templet og få del i de hellige tempelordinanser. Der er omkring 2.500 kilometer til Schweiz og rejsen tager halvandet døgn med bus.

„Men når rejsen er slut, og vi får øje på templet," siger bror Teles Grilo, som mindes deres følelser, „så er det sandelig ikke noget offer – og rejsen synes som det mindste af det." Over 250 portugisiske medlemmer var med på sidste års tempeltur.

For nogle er templet et mål, som de simpelthen skal nå. Adriano og Ana Maria Barros, fra Portos 1. ward, blev gift i templet i 1985. Under deres forlovelse havde de en bankbog som var mærket „tempelvielse", hvor de satte penge ind hver dag, for at spare sammen til rejsen.

Hun mistede sit arbejde en måned før brylluppet, og det så ud til at de ikke fik penge nok til tempelturen og til at starte deres ægteskab for. De overvejede at udsætte brylluppet, fremfor at lade sig nøje med en borgerlig vielse. Men de udøvede tro og tog til templet, de kom hjem igen, og selv om de ikke har haft det økonomisk nemt i deres liv, så er de dog blevet velsignet med det de har brug for.

Unge medlemmer påvirkes af den store værdi, som de voksne tillægger templet. Flere af de unge mænd og piger i Porto stav har sat penge til side for at kunne rejse til templet og gøre dåb for de døde. Mange siger som Barros, at de ikke vil satse på mindre end en tempelvielse.

Man fornemmer evangeliets indflydelse over store dele af landet, selv om kun i det små. Biskop Leme, for Oeiras ward i Lissabon staven, siger: „Jeg fornemmer forskellen i Portugal. Kirken er stadig ikke ret stor. Men Herren arbejder for dette folk."

Mange portugisiske medlemmer er taknemmelige, fordi de for tiden atter får bekræftet at den udvikling, som præsident Monson bad om i sin indvielsesbøn for 12 år siden, vil fortsætte.

Da Porto stav i Portugal blev organiseret den 2. november 1986, sagde ældste Russell M. Nelson fra De tolvs Råd til medlemmerne, at der vil komme mange missioner i Portugal, og at landet en dag vil være helt dækket ind af stave.

Men før vi når den dag, siger bror Teles Brilo, vil sidste dages hellige i Portugal formodentlig opleve modgang, når den onde forsøger at stoppe evangeliets udbredelse.

„Men jeg tror," siger han fuldt og fast, „således som vore ledere har forudsagt, at landet vil blive dækket helt ind af kirken." Tusindvis af portugisiske sidste dages hellige glæder sig, ligesom bror Teles Grilo, til at dette går i opfyldelse. ☐

SIDSTE DAGES HELLIGE KVINDER

LUBIAN SEQUI

Jan Underwood Pinborough

Meget af det arbejde, som kvinder gør i verden, gør de i det stille. De vugger deres syge småbørn i nattens mørke. De udmåler tilstrækkelige håndfulde ris til at dække dagens behov. De finder trøstende ord til en sørgende ven. Det er et ydmygt arbejde at passe ånd og legeme.

Det overrasker os ikke at mange kvinder, som tjener på denne måde er særlig lydhøre over for Mesterens budskab: „Hvis nogen vil være den første, han skal være den sidste af alle og alles tjener" (Markus 9:35). Når disse kvinder opdager evangeliet, så jubler de, og deres evner til at velsigne forøges.

For otte år siden oplyste præsident Spencer W. Kimball om, hvilken rolle sådanne kvinder spiller for Guds rige i denne sidste uddeling: „En stor del af den store vækst, som kirken vil opleve i de sidste dage, sker fordi mange af de gode kvinder der findes i verden (og som ofte er meget åndelige) vil tilslutte sig kirken i stort antal . . . De virkelige heltinder i verden . . . er kvinder som er mere interesseret i at være retfærdige end i at være selviske" (Den danske Stjerne, maj 1980, s. 165, 66).

Hvem er disse gode kvinder – de ydmyge, åndelige og fuldstændig retskafne, som i stort antal vil komme

Til venstre ses søster Sequi sammen med nogle af sine elever. Hun har oprettet gratis undervisning for fattige, glemte børn, som hun finder i byens gader.

Felix og Lubian Sequi blev gift i 1972 og tilsluttede sig kirken i 1980.

ind i kirken og styrke den? Det er kvinder fra hele verden, som hører Herrens røst og forsøger at tjene ham af hele deres hjerte. I de næste par måneder vil Stjernen koncentrere sig om nogle af disse kvinder.

Lubian Sequi: Hun spreder lys i Den dominikanske Republik

De 25 børn, som lærer at læse og skrive på Lubian Sequis terrasse, er fattige – for fattige til at der er råd til sko, uniformer eller materialer til dem, så de kan gå i den offentlige skole. Nogle har ingen senge derhjemme, de sover i papkasser på jorden.

Søster Sequi er en lille, elskelig kvinde med et smil der varmer og trøster. På tavlen har hun skrevet: Dios Me Ama („Gud elsker mig"). Udover at undervise sine elever i at læse, skrive, regne, i samfundslære, videnskab og takt og tone, begynder søster Sequi hver dag med en bøn og en lektie fra Bibelen. Hun opfordrer også børnene til at bede sammen med deres familie. Søster Sequi sørger for blyanter, stilebøger og kridt til de børn, som ikke har råd til at købe det. Hun benytter en masse billedmateriale, når hun underviser børnene.

Søster Sequi har fundet de fleste af sine elever på gaden i Santo Domingo. „Hver gang jeg møder et snavset, barbenet eller glemt barn, så siger jeg: ‚Kom her, du skal ikke være bange. Hvor bor du?' " Så følger hun barnet hjem og spørger om han eller hun må gå i den skole hun har i sit hjem.

En gang om måneden inviterer hun forældrene til et aftenmøde, for at de kan se fremgangen hos deres børn. Hun holder også en tale, for at hjælpe forældrene til åndelighed og en god moral. „Vi har i sinde at undervise forældrene, så de kan undervise deres børn noget bedre," siger hun. Skønt søster Sequis overvejende hensigt ikke er at få omvendt folk, så er mindst en af hendes elevers familie blevet døbt efter at deres barn er begyndt i hendes skole.

Søster Sequi er uddannet til at undervise i underskolen og hun har undervist i den offentlige skole i 24 år. Hun har også været sygeplejerske og socialrådgiver. „Selv om jeg ikke er perfekt, så har jeg altid følt mig tiltrukket af mennesker, især de fattige," siger hun.

Illustreret af Lori Anderson

Da hun var katolik red hun somme tider ud på landet på et æsel med tøj til folk og forkyndte evangeliet for dem.

Hendes oplevelser som sygeplejerske har berørt hende dybt. „På hospitalerne lærte jeg meget om kærlighed, fordi der er så megen kærlighed og så store lidelser sådanne steder. Når jeg fik en patient at passe, så spurgte jeg mig selv: ‚Hvis det var Jesus, hvordan ville jeg så passe ham?' Med dette i tankerne lærte jeg at nære stor kærlighed for de syge, uden at være bange, få kvalme eller sørge, men i stedet for se Herrens billede i hvert eneste menneske."

I 1961 grundlagde Lubian Sequi en fagskole, for at lære unge piger nogle færdigheder som kunne hjælpe dem til en bedre tilværelse. Hun er stadig leder af denne skole, hvor over 300 elever lærer syning, tilskæring, at lave spaghetti (pasta), væve og andre manuelle færdigheder. Skolen opretholdes økonomisk af elevernes små bidrag – alt efter deres evne til at betale.

Søster Sequi og hendes mand, Felix, blev gift i 1972 og blev døbt i 1980. De fandt kirken ved en velfærdsbasar, som søstermissionærerne afholdt. „Jeg følte mig i første omgang tiltrukket af kirken, på grund af dens store interesser i at hjælpe familier, men også af deres filosofi om at evangeliet skal ud til alle," mindes hun. Siden da har hun virket som hjælpeforeningspræsidentinde. Hendes mand er leder for kirkens uddannelsessystem i Den dominikanske Republik. Familien Sequi har tre børn – en søn på 15, en datter på 12 og en datter som døde. Søster Sequis 12-årige datter er ofte sammen med sin mor og hjælper hende i hendes arbejde.

For tiden arbejder Lubian Sequi på at organisere uddeling af tøj. Hun håber på at få søstrene til at mødes i kirken en eftermiddag om ugen for at sy tøj af stofrester, som en lokal institution skænker dem. Derpå kan tøjet uddeles til de fattige, såvel inden for kirken som udenfor. Hun er også på jagt efter et hus hvor svært handicappede børn kan bo og blive passet.

Søster Sequi forklarer at det er hendes mål her på jorden at arbejde utrætteligt – først og fremmest for sin familie og derpå for andre. Hun sammenligner sit arbejde med at bygge et hus. Hun siger: „Mit mål er ikke at bygge et hus i dette liv, for intet her varer evigt. Jeg ønsker at bygge vort hus i Himlen, fordi det er der, vi skal være i evigheden." Hun føler hele tiden behov for at omvende sig. Ellers ville hun syntes at alt hendes arbejde var forgæves. Og hun synes at det er hendes opgave at styrke sin tro og sit håb i Herren.

Denne smukke kvinde, som lærer den 6-årige Jeffrey Montero og hans små klassekammerater at læse, er naturligvis en vigtig person for dem. Uden hende ville de trods alt ikke få det, der skal til for at de kan bygge sig en bedre tilværelse. Men søster Sequi synes ikke at hun er noget særligt. „Herren bruger sine børn til at gøre godt for andre," slutter hun ganske enkelt. □

DU O

HVEM ER
I VORT Æ

Steve

G JEG

R VIGTIGST
GTESKAB?

F. Gilliland

Jeg har ofte spurgt mig selv: „Når nu selviskhed er det store problem i ægteskaber, burde jeg så nogensinde lade mine egne behov gå forud for min ægtefælles? Burde jeg ikke altid sætte min ægtefælles behov i første række?"

Ægtefæller har i virkeligheden en lang række valgmuligheder i deres forsøg på at skabe harmoni i forbindelse med deres personlige og deres ægtefællers behov. „Jeg skal have opfyldt mine egne behov, uden hensyn til andre" – er det ene yderpunkt. „Jeg skal tage hensyn til andres behov uden hensyn til mine egne" – er det andet yderpunkt. Som ægteskabskonsulent ser jeg alvorlige åndelige og sociale problemer i begge ender af skalaen.

Hvem nyder at være sammen med et menneske som kun interesserer sig for sig selv, som altid har ret, som kun gør hvad han selv ønsker til enhver tid og aldrig tager hensyn til nogen anden? Et sådant menneske taler uden at lytte, insisterer på at „hjælpe" dig, hvad enten du ønsker hans hjælp eller ej, han har en masse gode råd, men er ikke parat til at yde den nødvendige hjælp.

Det andet yderpunkt er folk der er så bekymrede for at være uselviske at de slider sig selv op i deres forsøg på at stille alle tilfredse. De tilsidesætter hele tiden deres egne behov og ønsker, for at kunne give sig tid til familien, kaldelser i kirken, deres medmennesker og venner. Men der kommer et tidspunkt hvor selv den stærkeste må trække på andres styrke.

Hvad har det andet menneske brug for?

Et vigtigt spørgsmål i forbindelse med at tjene andre er: Hvad har det andet menneske brug for? og ikke – hvad ønsker jeg at give ham eller hende? Selv om jeg for eksempel synes at en æske chokolade er en fin gave, så vil min hustru måske betragte det som noget der går imod hendes kostplan. En kvinde kan sætte pris på at hendes mand hjælper til i huset, mens en anden måske synes at han griber forstyrrende ind i hendes forvaltning.

Hvordan kan jeg vide hvad min ægtefælle i virkeligheden har behov for? Det kan være en hjælp at iagttage og lytte efter negative stemninger eller følelser og derpå spørge: „Du virker ked af det eller ængstelig. Kan vi tale om det?" Prøv derpå at lytte uden at rådgive eller kritisere. Hensigten er at *forstå*. Man kan fx med sine egne ord gentage det man har hørt, så man lærer at forstå sin ægtefælles følelser og bekymringer.

Hvem nyder at være sammen med et menneske som kun interesserer sig for sig selv, som aldrig tager hensyn til andres behov, og altid gør tingene på sin egen måde?

Advarsel! Det er lettere at *lyde* interesseret end at *være* interesseret. I mit eget tilfælde har jeg ofte bekymret mig for mit eget, når min hustru har haft brug for at tale om sine problemer. Eller jeg har måske været træt. Eller jeg har måske haft brug for at nogen lyttede til mig. Jeg har under sådanne omstændigheder måttet bekæmpe fristelsen til at flytte opmærksomheden fra min hustrus problemer over på mine egne. Jeg har også kæmpet med fristelsen til kun at lytte halvt til hende. Jeg har måske oven i købet somme tider måttet give afkald på mit yndlingsprogram i tv. Mulighederne for at yde uselvisk hjælp falder sjældent belejligt, men det kan være den lim, der binder et ægteskab sammen, så det bliver stærkt.

Folk har brug for en der vil lytte

Tidligere var der tidspunkter hvor min hustrus tårer gjorde mig forlegen, og jeg kunne sige: „Du skal ikke græde. Det er ikke så galt." Denne reaktion udsprang af min egen frustration (fremfor hendes smerte), og sagde til hende, at hun ikke måtte føle som hun gjorde. Uden at ville det, forhindrede jeg hende i at kommunikere med mig. Da jeg holdt op med at sige sådan, kunne hun mere åbent udtrykke sine følelser. Det er sjældent at folk har brug for råd – de har brug for en der lytter til dem og accepterer dem som de er. „Enhver skal være snar til at høre, sen til at tale, sen til vrede" (Jak. 1:19).

Det sværeste tidspunkt for folk at lytte er, når vreden er henvendt mod dem. Når vi angribes, så sætter vi os i forsvarsposition og fristes til at „give igen", fremfor at finde frem til årsagen til denne vrede. En vigtig prøve på usel-

viskhed er at lytte med hjertet til sin ægtefælles følelser og behov. Når vi gør det, så vil vi være mere tilbøjelige til at give dem den nødvendige opmærksomhed og støtte.

Det kan dog være smerteligt at lytte uselvisk. Det er måske dig der har brug for at ændre dig. Du opdager måske noget hos dig selv, som du ikke bryder dig om. Min hustru sagde engang: „Når vi er uenige om noget, så ender det altid med, at du får mig til at føle mig dum." Det sårede mig. Min

første tanke var at vise hende at hun havde taget fejl, men så indså jeg at jeg så ville gøre nøjagtigt det, som hun beskyldte mig for. Jeg bed smerten i mig og lyttede opmærksomt. Sådanne øjeblikke har betydet en vigtig ændring i vort forhold. Herren har lovet os at vores sjæl, „gennem venlighed og sand kundskab", vil udvikle sig meget (se L&P 121:42).

I nødens stund må vi se bag om vrede beklagelser og få øje på den angst der forårsager dem. Vi er nødt til at lytte efter den frustration, som ligger bag kritikken. Gør vi ikke det, kan vi hverken henvise til den, eller hjælpe med at løse det pågældende problem.

Illustreret af Perry L. Van Schelt og Kay Stevenson

Når man gemmer sig for problemet

En af de mest ødelæggende former for selviskhed er at gemme sig for andres følelser. Vi kan gemme os på utallige måder – bag en avis, bag vor karriere – ja endog bag vort arbejde i kirken. Vi kan også gemme os bag ord, ved at tale om alt muligt andet end det virkelige problem mellem os. Jeg har opdaget at når jeg glemmer mine egne bekymringer og lader min hustru føre mig ind i hendes verden med glæder og sorger, så oplever jeg nogle af de mest lønsomme øjeblikke i mit liv. Gennem sådanne oplevelser har jeg lært at kærlighed ikke „søger sit eget . . . men glæder sig over sandheden" (1 Kor. 13:5–6).

Hvad nu hvis du er følelsesmæssig slidt op i dit forsøg på at hjælpe en anden med et problem? Tænk på tre ting: (1) den andens behov, (2) dine egne begrænsninger på det pågældende tidspunkt, (3) dine behov.

Da jeg for eksempel kom hjem fra en 4–dages spejdertur for nylig, sagde min hustru at hun trængte til at snakke. Jeg var totalt udmattet og kunne ikke koncentrere mig om noget som helst. Jeg kunne have forsøgt at lytte til hende indtil jeg faldt i søvn. Jeg kunne have beklaget mig over at hun ikke var opmærksom på at jeg trængte til at sove. Men jeg besluttede mig til at lade hende vide at jeg satte pris på at hun trængte til at dele sine oplevelser med mig, men at jeg var så træt, at jeg vidste, at jeg ikke ville være en god lytter. Vi aftalte et andet tidspunkt den næste dag, hvor vi kunne snakke sammen – og det gjorde vi så.

Vi kan somme tider sige nej

Vi kan sommetider være nået til et punkt, hvor vi virkelig ikke kan påtage os flere byrder, når andre beder om vores hjælp. I så fald er det helt i orden at sige nej. Den bedste måde at gøre dette på er, at anerkende den andens behov, fortælle om sin begrænsede tid og venligt sige nej. Selv om vi ofte føler at vi ikke slår til, når vi ikke kan sige ja til selv det mindste krav, så er det bedre at vi erkender, at vi ikke har overskud til at hjælpe alle til enhver tid. Det, vi skal forstå, er at når vi siger nej til én ting, så siger vi ja til noget, der er langt vigtigere. Som kong Benjamin sagde:

Jeg ønsker, „at I skal dele af jeres gods . . . og yde . . . lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til (folks) trang.

Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden; *thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til*" (Mosiah 4:26–27. Fremhævelse tilføjet).

I et samfund, hvor der lægges så megen vægt på at tilfredsstille sig selv, forlader mange deres familie for at få en vis „tilfredshed", enten i deres karriere eller i et „mere meningsfyldt" forhold. Der er tilfælde hvor man, med Åndens vejledning, er nødt til at gøre en ende på et ødelæggende forhold.

Men alt for ofte er selviskheden det dominerende, og man vender ryggen til den bedste mulighed for udvikling og evig tilfredshed – ægteskab og familie. Der er intet sted i livet hvor vi bedre kan lære uselviskhed end i familien. Og kun gennem kærlighed og forståelse kan vi opnå fuld tilfredshed i den sidste ende. □

Steve F. Gilliland er ægteskabskonsulent, virker som spejderleder i Long Beach Ward i Californien, og er leder af Institut-programmet ved Long Beach State University.

DEN RETTE BALANCE

Den, der ærligt søger sandheden,
er nødt til at finde den rette balance mellem at stole
på intellektet og Åndens tilskyndelser.

Biskop Glenn L. Pace
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Hvordan kan vi undgå at lægge for megen vægt på vore intellektuelle kræfter, mens vi ignorerer Ånden, eller forvente åndelige løsninger, når vi ignorerer vor magt til at udtænke tingene for os selv?

I ved sikkert hvilken stor indsigt Herren gav Oliver Cowdery, da det ikke lykkedes ham at oversætte Mormons Bog.

„Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.

Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt.

Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt" (L&P 9:7-9).

Ifølge ældste Bruce R. McConkie betyder det at vi skal „gøre alt hvad der står i vor magt for at nå det mål vi stræber efter. Vi skal benytte den handlefrihed, som vi har fået. Vi skal benytte enhver kundskab, evne og færdighed og ethvert talent som vi er i besiddelse af, for at frembringe en løsning på det vi arbejder med . . . der er en fin balance mellem handlefrihed og inspiration" („Agency or Inspiration – Which?", tale afholdt ved BYU den 27. februar 1973).

Præsident Marion G. Romney har beskrevet hvordan han har fundet denne balance:

„Når jeg står overfor et problem, så overvejer jeg bønsomt i mit sind forskellige løsninger og konkluderer hvilken en af dem, der er den bedste. Så fremlægger jeg mit problem for Herren og fortæller ham, at jeg gerne vil vælge det rette, hvilket efter min mening er den rette måde. Så beder jeg om at få denne brænden i mit hjerte, som Gud lovede Oliver Cowdery, dersom jeg har truffet den rette beslutning . . .

Når vi har lært at skelne mellem den inspiration, der kommer gennem Herrens ånd, og den der kommer af vore egne uinspirerede håb og ønsker, så behøver vi ikke at tage fejl" (*New Era*, oktober 1975, s. 35).

Hvordan kan vi afgøre om vi har gjort tilstrækkeligt, og som følge deraf har fået den rette åndelige bekræftelse? Hvordan kan vi beherske de følelser som viser os om vi har modtaget et åndeligt svar? Jeg vil forsøge at definere den rette balance, når man nærmer sig et problem henholdsvis intellektuelt og åndeligt, ved at nævne to yderpunkter.

To yderpunkter

På den ene side har vi det menneske, som kun kan se et meget lille behov for at påkalde Herren. Det kan for eksempel være et lærd menneske. Han ønsker at være uafhængig og at kunne tænke frit uden at være bundet af absolutte sandheder. Han tilbringer måske sin tid med forsøg på at løse intellektuelle opgaver. Han tager ikke så alvorligt på de råd vi får fra vore generalautoriteter eller de lokale ledere i kirken.

På den anden side har vi noget der er lige så farligt og formodentlig den største trussel for de fleste af os. Det menneske som tænker: „Jeg ved at kirken er sand, og jeg har modtaget Helligåndens gave. Jeg er et værdigt medlem af kirken, og derfor har jeg adgang til Ånden." Når han møder et problem, så beder han om at få et svar. Derpå betragter han den første tanke, der falder ham ind, som inspiration. Mange gange er de tanker eller løsninger man får, uden at have tænkt sig ordentligt om, ikke andet end en fornemmelse. Der er tidspunkter hvor man bliver inspireret omgående, men det er sjældent og det sker i reglen kun i kritiske situationer. Folk har truffet nogle meget dårlige beslutninger, fordi de har „haft en virkelig god følelse" for noget, som de ikke har tænkt ordentligt igennem eller, fordi de har glemt at bruge almindelig sund fornuft.

Det samme råd

Mens vi har disse to yderpunkter i frisk erindring, vil jeg gerne nævne nogle eksempler, som kan hjælpe os til at opnå den rette balance mellem åndelige og intellektuelle evner. For ca. syv år siden arbejdede jeg som administrerende direktør for kirkens velfærdstjeneste. Det var en kritisk periode i velfærdstjenestens historie. Tiden var inde til en smertefuld omvurdering af programmet på baggrund af verdenssituationen. Jeg var dybt bekymret og foruroliget.

Da jeg havde bedt om en løsning, fik jeg en forfærdelig tanke. Jeg besluttede mig til at bede om et møde med nogle af generalautoriteterne. Da jeg mødtes med dem, udøste jeg mine bekymringer for dem og fortalte, at jeg mente, at vi var nået et punkt, hvor vi trængte til yderligere åbenbaring om dette emne. Så satte jeg mig tilbage i stolen med min notesblok og ventede på deres inspirerede svar.

Ingen af dem svarede. De gav mig i stedet det samme råd: „Bror Pace, du har fuldstændig ret, vi trænger til åbenbaring. *Så det må du hellere se at få!"* Jeg måtte studere, undersøge og meditere, for at formulere noget som jeg kunne anbefale og bringe videre til Brødrene.

En bedre vej til sandheden

Selv om det er nødvendigt at studere og tænke for at finde frem til Herrens vilje med os, så er der en vej til sandheden, som er mere sikker end de fem sanser. Den herligste af alle veje til sandheden er direkte åbenbaring fra Himlen.

Et frelsende vidnesbyrd om Mormons Bog får man ikke gennem bemærkelsesværdige historiske eller arkæologiske fund. Hvis Herren syntes at vort vidnes-

byrd skulle bygges på andre fysiske, historiske beviser end skrifterne, så ville han sende Moroni med guldpladerne.

Da jeg var på mission, var det spørgsmål der pinte mig mest: „Hvor er guldpladerne i dag?" Jeg brød mig ikke om det blik vi fik, når vi svarede: „Englen tog dem med tilbage." Dengang fattede jeg ikke det som jeg gør nu. Selv om eksperter kunne holde, veje og undersøge pladerne, så ville de stadig have forskellige meninger. Selv om min kammerat og jeg havde kunne tage Moroni med os fra dør til dør, ville vi ikke have fået flere omvendte. Hvis folk ikke får en bekræftelse gennem Ånden, så vil de ikke tro Moroni, lige så lidt som de vil tro os.

Kan I huske hvad Herren sagde til Martin Harris, da han ønskede at se pladerne? „Se, dersom de ikke vil tro mine ord, vil de heller ikke tro dig, min tjener Joseph, selv om det var muligt for dig at vise dem alle de ting, som jeg har betroet dig" (L&P 5:7).

Der findes ingen anden måde at få et vidnesbyrd på end gennem det løfte som Moroni gav. Du kan ikke stole på noget andet. Åndelige tilkendegivelser er almindeligvis reservet dem der er åndeligt forberedte, så de kan modtage dem, ikke så meget for at prøve deres tro som for at forsikre dem om, at man ikke driver spot med hellige åbenbaringer.

Folk omvender sig ikke fordi de får fysiske tilkendegivelser fra Himlen. Laman og Lemuel så mange mirakuløse tilkendegivelser. I 1 Nephi 3:30–31 står der: „Og efter at engelen havde talt til os, forlod han os.

Og da engelen var borte, begyndte Laman og Lemuel atter at knurre, idet de sagde: Hvorledes er det muligt, at Herren vil overgive Laban i vore hænder? Se, han er en mægtig mand, og han kan befale over halvtredsindstyve, ja, han kan endog slå halvtredsindstyve ihjel; hvorfor skulle han da ikke kunne slå os ihjel?"

Nephi kunne ikke tro dem og sagde: „En engel har talt til jer; hvorledes kan I da tvivle?" (1 Nephi 4:3). Her har vi et eksempel på at viden ikke har evig værdi, når ånden mangler.

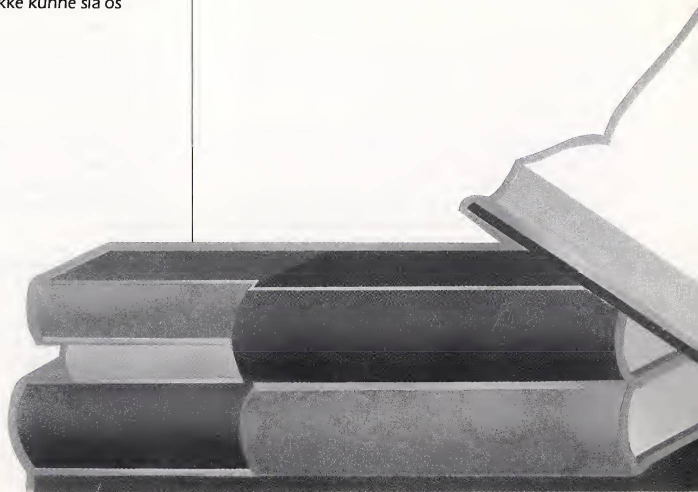
Nephi definerede Lamans og Lemuels problem i 1 Nephi 17:45. „I er raske til at gøre det onde, men langsomme til at ihukomme Herren, jeres Gud. I har set en engel, og han talte til jer; ja, I har hørt hans røst gang på gang, og han har talt til jer med en stille, sagte stemme, men I har mistet evnen til at fornemme."

Vær tålmodig med åndelige fejltagelser

Hvis vi ikke lærer at skelne hvornår det er Ånden der vidner, så kan Satan fuldstændig forvirre os med sine egne tilkendegivelser. Men hvordan kan vi så få evnen til at vide, når det er Ånden der vidner?

For det første må vi gøre os fri af de skyldfølelser vi

Selv om det er nødvendigt at studere og tænke for at finde frem til Herrens vilje med os, så er der en vej til sandheden, som er mere sikker end de fem sanser – direkte åbenbaring fra Himlen.

Illustreret af Jerry Harston

har, når vi har taget fejl af vore åndelige forventninger. Har I nogensinde været helt sikre på at I har modtaget et åndeligt vidnesbyrd, blot for at efterfølgende begivenheder har bevist for jer, at I havde uret? Har I nogensinde ignoreret det som I senere opdagede virkelig var Åndens vidnesbyrd? Vi har større tålmodighed, når vi skal lære at stå på ski, end når vi skal lære at genkende Åndens tilkendegivelser. Når vi falder på vej ned ad en bakke, så rejser vi os op igen og ler ad os selv, hvorpå vi forsøger igen. Men når det ikke lykkes os at genkende Ånden, så føler vi os skyldige og tøver med at gå videre. Det er naturligt at begå åndelige fejltagelser. Det er helt i orden. Det er ok. Prøv igen og igen.

Vi ved allesammen at det tager mange års øvelse at blive professionel sportsmand. Men vi forventer at få succes i åndelige sager fra den ene dag til den anden.

Joseph Smith sagde: „Et menneske kan have gavn af at lægge mærke til den første tilkendegivelse af åbenbaringes ånd; fx når du føler den rene intelligens flyde ind til dig, kan den give dig visse tanker og ideer pludseligt, så at du – ved at lægge mærke dertil – kan finde den opfyldt samme dag eller snart; dvs. at det, som blev fremlagt for jeres sind og forstand af Guds Ånd, vil gå i opfyldelse; og ved således at lære Guds Ånd og forstå den, kan du vokse ind i og med åbenbaringens princip, indtil du bliver fuldkommen i Kristus Jesus" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 178–79).

Læg venligst mærke til at han sagde, at du kan „vokse ind i og med åbenbaringens princip". For at blive dygtig til basketball skal man øve sig utallige gange på at kaste bolden i kurven. Hvis spilleren gentagne gange får succes og retter sine fejl, så vil han få denne overnaturlige evne til, så snart bolden forlader hans hænder, at vide om bolden går i nettet eller ej.

Med hensyn til det åndelige, så er vi nødt til at lære nøjagtigt, hvornår vi har fået Åndens vidnesbyrd, hvornår Satan bedrager os, eller om vi tager fejl på grund af vore egne ambitioner og ønsker. Hvor mange af jer unge mænd har sagt til en pige: „Jeg har modtaget et åndeligt vidnesbyrd om at du skal være min kone"? Jeg kan fortælle jer, at i nogle tilfælde er det mere et ønske end en åndelig tilkendegivelse. Hvis du modtager et sådant vidnesbyrd, så sæt det på prøve. Spørg pigen om hun vil gifte sig med dig. Hvis hun siger ja, så er det rigtigt. Hvis hun siger nej, så er det forkert. Men du skal beholde dine åndelige vidnesbyrd for dig selv. Hun kan sagtens få sine egne åbenbaringer.

Hvordan føles en åndelig bekræftelse? Det er den følelse du får, når du læser Mormons Bog, eller når du taler med dine forældre eller en god ven om evangeliet. Lær denne følelse at kende og ret dig efter den.

Hvis det var muligt, så ville jeg give jer en opskrift som kunne sikre jer øjeblikkelig succes. Fordi mennesker og situationer forandrer sig fra dag til dag, er det meget vanskeligt at opnå stadig succes. Vi kan være i harmoni den ene dag uden at være det den næste. Vi kan være mere følelsesmæssige sårbare én dag end en anden. Men i og med disse stadige forandringer, så er der dog én ting som stadig er den samme. Ånden vidner kun om sandheden.

Hvis det ikke lykkes dig særlig tit at vide, hvornår Ånden taler til dig, så stil dig selv følgende spørgsmål:

1. Hvor godt efterlever jeg budene?

2. Studerer jeg skrifterne for at jeg kan være mere i harmoni med det åndelige?

3. Beder jeg med fast forsæt?

4. Har jeg gjort alt hvad jeg kan for at løse problemet og har jeg henvendt mig til Herren med vel gennemtænkte løsninger?

5. Har jeg lært at skelne hvornår mine tanker er uklare?

6. Kan jeg ærligt sige „din vilje ske" – og er jeg villig til at tage et „nej" som svar?

Glem ikke at bruge passende tid på at lære om det åndelige. Jeg taler ikke om religionsundervisning, skønt jeg inderligt støtter dette. Jeg taler om at lære, hvordan man kan modtage åbenbaring ved at genkende Åndens måde at tilkendegive sig på. Det er et livslangt kursus, men du behøver ikke at vente med at drage nytte af det til du har taget din eksamen. Belønningerne kommer omgående, så snart du begynder at få den rette balance mellem intellektuelle og åndelige metoder til at få Åndens tilkendegivelser. □

DET OPBYGGEDE DERES VIDNESBYRD AT BYGGE ET HUS

Uanset hvor du rejser i verden, så vil du altid finde venner og naboer som hjælper hinanden. Somme tider er den hjælp de tilbyder hinanden meget enkel, meget personlig, mens det andre gange kan være større projekter, som for eksempel hjælp til at høste eller oven i købet til at bygge et hus.

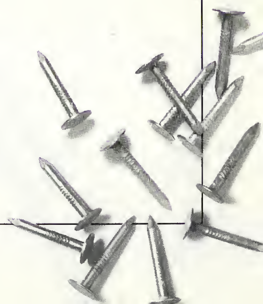
I Redmond stav i Washington besluttede 180 unge sig til at tilbyde deres hjælp med et stort projekt – at bygge skalmuren til et hus for en sidste dages hellig familie *og* en lade for en familie der ikke var medlem af kirken. Begge familier betalte selv for bygningen eller skaffede de nødvendige materialer. Familien, som var medlem af kirken, bror og søster Warren og Jaydene Dazey og deres seks børn, havde benyttet en transportabel savmølle til at save tre træstammer ud til brædder, som skulle bruges til deres hus.

Fotograferet af Brian K. Kelly

Projektet blev planlagt som en ungdomskonference og de unge blev opdelt i to hold, med kyndige vejledere, så både huset og laden kunne opføres på samme tid. Der var en masse detaljer og en lang række problemer der skulle overvindes før konferencen – fundamenterne til begge husene skulle for eksempel støbes i forvejen – men resultatet var anstrengelserne værd. Foruden den gode vilje og de venskaber der kom ud af projektet, fik de unge mulighed for at opleve glæden og tilfredsstillelsen ved at tjene andre. De fik opbygget deres vidnesbyrd ved at bygge husene, og disse vidnesbyrd bar de til et særligt nadvermøde, som blev afholdt søndagen efter tre hårde arbejdsdage.

Historien fortælles i billeder på disse sider, og i en ledsagende artikel gives en idé om, hvordan konferencen blev tilrettelagt. ☐

SÅDAN BLEV BYGGERIET TILRETTELAGT

De unge i Redmond stav i Washington opdagede at det ikke alene krævede sam arbejde at bygge to huse, men at det også krævede muskelkraft. Det var en helt ny oplevelse for mange af de unge at bruge en hammer og andet værktøj.

Hvorfor blev denne ungdomskonference en sådan succes? Hvorfor sagde de unge: „Lad os gøre det samme igen til næste år!"? Her er et par retningslinier, som kan hjælpe jer til at tilrettelægge en særlig aktivitet for de unge.

1. Bed omhyggeligt om hvilken aktivitet I skal gå i gang med.

En af rådgiverne i præsidentskabet for stavens Unge Piger fik til opgave under bøn at finde emnet for ungdomskonferencen. Da hun gennemgik tidligere aktiviteter blev hun klar over at staven ofte havde forsøgt at underholde de unge, fremfor at involvere dem i noget meningsfyldt, nogle aktiviteter som kunne opbygge deres vidnesbyrd. Hendes forslag til et tjenesteprojekt blev godkendt af stavens ledere og man undersøgte mulighederne for en passende aktivitet.

2. Vælg fagfolk ved hjælp af bøn.

Da først projektet var afgjort, ledte staven efter sagkyndig hjælp som kunne hjælpe med den nødvendige tilrettelæggelse og med at syne bygningsværket. Ægteparret Tanner, som var nye i staven, havde den nødvendige kundskab og erfaring med at bygge. Fx opdagede man fem dage før man havde planlagt at gå i gang med at bygge, at tegningen over huset ikke imødekom lokale byggevedtægter. Bror Tanner og andre bygningsfolk arbejdede i mange timer på at ændre tegningen. Derpå sagde fabrikanten, der skulle levere materialerne som skulle bære tagkonstruktionen, at han ikke kunne samle og levere det før tre dage *efter* ungdomskonferencen skulle løbe af stabelen. Bror Tanner vidste hvordan han skulle forhandle for at få materialerne frem til tiden.

3. Bed om hjælp til at afgøre hvem der skal hjælpes.

Hr. og fru Ward Roney, der var kendt som aktive medlemmer i den katolske kirke, kunne have afvist de sidste dages helliges tilbud om hjælp, men familien Roney og bror og søster Dazey med familie var omhyggeligt udvalgt under bøn. Da stavens højrådsmedlem besøgte hr. Roney og foreslog ham at bygge en lade i stedet for den der var ødelagt under en storm, blev han overvældet. I kraft af stavens unges indsats gav familien Roney deres datter lov til at komme med på stavens pigelejr. De inviterede staven til at afholde aktiviteter på deres gård og oprettede et skolelegat for stavens unge.

4. Hvis begivenheden er værdig til at komme i avisen, så invitér journalister og tv.

Da tv og aviser blev underrettet om de to projekter, sagde de at de ville sende journalister ud et par minutter. Selv om journalisterne i begyndelsen var tilbageholdne, blev de så imponerede over de unge og deres arbejde, at de blev op til tre timer. Der kom fine rapporter om projektet i aviser og den lokale nyhedsudsendelse i tv.

5. Bekendtgørelse og rekruttering.

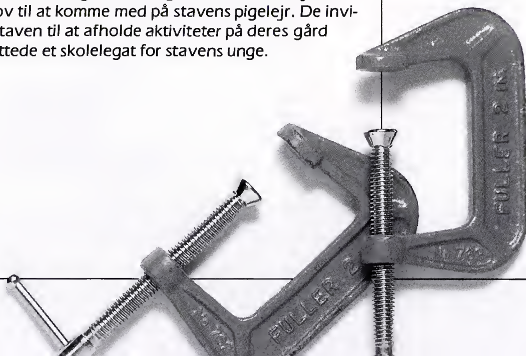
Det tog tid for nogle af de unge i staven at vænne sig til tanken om en tjenesteorienteret konference. Stavens unge ledere holdt først en fireside, for at forklare projektet og opfordre til deltagelse. En dreng, Todd, som i begyndelsen ikke havde lyst til at være med i projektet, overraskede senere alle med sin begejstring. Håndværkerne viste ham hvad der skulle gøres, og han arbejdede som en professionel. Todd udviklede et godt forhold til en anden, temmelig ensom dreng, da de arbejde sammen, og han viste ham hvordan han skulle benytte værktøjet. De to drenge udviklede ikke kun et venskab imellem sig, men de fik også mange voksne venner.

6. Hold hyppige planlægningsmøder.

Projektets planlægningskomité afholdt møder hverandet uge i tre måneder før konferencen. Møderne var nødvendige for at man kunne sikre sig at alle aftaler var truffet og forberedelserne blev gjort i henhold til planen.

7. Tilrettelæg nogle morsomme aktiviteter til aftenerne.

Selv om de unge arbejdede hårdt hele dagen, havde de endnu kræfter tilovers til aftenens aktiviteter, hvor de dansede, sang omkring bålet og oven i købet havde en konkurrence, hvor de skulle forsøge at kravle op ad en fedtet stolpe. Efter aftenens morskab tog de unge hjem og kom tilbage den næste dag, parat til at arbejde igen. □

Redaktørens bemærkning: Hvis I har haft en ungdomsaktivitet ved jeres ungdomskonference, der har været en ekstra succes, så skriv og fortæl os om den. Vi vil gerne havde artiklen hurtigst muligt efter begivenheden, sammen med en masse gode farvebilleder eller lysbilleder. I skal skrive hvilket/hvilken ward/gren og stav/distrikt det handler om, samt navne og kirkestillinger (hvis der er nogen) på de mennesker I citerer. Husk også at skrive eget navn, adresse og telefon nummer. Send din artikel og billeder til:
Stjernens Redaktion,
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,
Hans Egedes Gade 2, 1, 2200 København N.

PORTUGAL